

ת"פ 50181/11/12 - פרקליטות מחוז מרכז נגד ניר חן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 50181-11-12 פרקליטות מחוז מרכז נ' חן
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת פרנקל (שיפמן) ליאורה
המאשימה	פרקליטות מחוז מרכז
נגד	
הנאשם	ניר חן

החלטה

פתח דבר:

ההכרעה שלפני עניינה בטענת הנאשם כנגד קבילות הודעתו וטענתו שהודעותיו ניתנו שלא באופן חופשי ושלא מרצון טוב ושלא בהתאם להוראת סעיף 12(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סימון טובין לשם מסחר ללא רשות בעל הסימן, עבירה לפי סעיף 60(א)(1) לפקודת סימני המסחר [נוסח חדש], תשל"ב-1972, וזיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר, עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

בחלק הכללי של כתב האישום נטען כי בשנת 2010 או בסמוך לכך במושב חדיד במשק 56 הוקם מפעל ליצור מוצרי צריכה מזוייפים ע"י אדם שזהותו אינה ידועה. נטען כי דוד אוחנה, בעליו של המפעל, ושרון מפעי נהלו את המפעל בפועל.

נטען כי במהלך חודש נובמבר או סמוך לכך יחד עם שניים אחרים, הנאשם עבד במפעל. במסגרת עבודתם זייפו מוצרי צריכה ממותגים, מחקו את תאריכי תפוגה פגי תוקף והטביעו תאריכים חדשים ומזוייפים על גבי חטיפים.

בעובדות כתב האישום נטען כי במהלך חודש נובמבר או בסמוך לכך מילא הנאשם יחד עם האחרים במפעל אלפי צנצנות ובקבוקי זכוכית בחומרים הנחזים להיות דבש ושמן זית, הגם שלמכוורת יד מרדכי עלית בע"מ נתונות הזכויות בסימני מסחר הרשומות בפנקסי סימני המסחר מיום 31.07.07.

נטען כי ביום 28.11.10 או בסמוך לכך החזיק הנאשם יחד עם האחרים והמנהלים במפעל מכונות ומכשירים לייצור

עמוד 1

מוצרי צריכה מזוייפים, חומרי ייצור שונים, חטיפים עליהם הוטבעו תאריכי תפוגה מזוייפים, כלי אחסון עליהם הוטבעו סימני המסחר של חברת יד מרדכי.

נטען כי הנאשם יחד עם אחרים הדביקו על צנצנות ובקבוקי זכוכית תוויות עם השם יד מרדכי באופן שהללו נחזו להיות דבש ושמן זית המיוצרים ע"י חברת יד מרדכי.

עוד נטען כי ביום 28.11.10 מחק הנאשם והאחרים במעבדה באמצעות אציטון את תאריכי התפוגה פגי התוקף שהוטבעו על חבילות "פרינגרלס" ובאמצעות מכשיר הטבעו תאריכי תפוגה חדשים ומזוייפים והכל בכוונה לקבל באמצעותם דבר.

תמצית טענות הנאשם למשפט הזוטא:

הנאשם טען כי מסר את דבריו באמרתו מתוך לחץ שהופעל עליו.

טען כי הוא היה נקי מסמים במועד הארוע כתשע שנים. מבחינתו, כמי שנקי מסמים וכמי שנגמל, חש שאם יעצר ויכנס לבית המעצר הדבר יהווה עבורו סכנה נפשית ובריאותית. טען כי הפחד שלו להכנס למעצר הביאו לומר את הדברים שהחוקרים בקשו שיאמר.

טען כי בהודעותיו אמר לחוקרים "אני מתחנן, יש לי אישה וילדים אני נקי מסמים, בבקשה אל תכניסו אותי למעצר" טען כי זה מה שהיה לנגד עיניו (עמ' 20).

ההשתלשלות העובדתית:

ביום 28.11.10 בשעות הבוקר בוצע חיפוש על פי צו בבית המשפט במחסן במושב חדיד, משק 56, בגין חשד שבמקום מיצרים מוצרי מזון שונים, החשודים כמזוייפים. במהלך החיפוש, במחסן נמצאה סחורה מסוגים שונים, הן דברי מזון והן מוצרי נקיון והגינה.

במקום שהה הנאשם ביחד עם אחרים, עוכב ביחד עם האחרים, ומסר כפי שעולה מדוח העיכוב, כי הוא עובד במקום (ת/2).

בהמשך, הובא הנאשם לתחנת המשטרה ונחקר בשעה 11:50, ומסר גרסתו.

בהמשך נחקר פעם נוספת בשעה 19:35 ומסר גרסתו. שתי האמרות נגבו על ידי מר יצחק אמסלם.

למחרת היום ביצע הנאשם דוח עימות עם חשוד אחר, המוצג ת/5.

ביום 30.11.10 לאחר ששוחרר ממעצרו, זומן לחקירה נוספת, נגבתה ממנו האמרה, היא המוצג ת/1, על ידי החוקרת מיכל לוי. במועד הנ"ל הנאשם מסר לגב' לוי, בין השאר, כי הוא אינו רוצה להתעמת יותר וכי הוא הרגיש אחרי העימות בלחץ מהמצב שנוצר. כמו כן טען שכל מה שאמר בחקירתו ביום 28.11.10 לחוקר איציק, הכל אמת והוא עומד

מאחורי כל מלה ממלותיו.

לימים, כעבור כשנתיים, הוגש כתב אישום כנגד הנאשם.

במענה לכתב האישום הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום ועתר כי יתקיים משפט זוטא לענין האמרות שמסר במשטרה. הנאשם עתר לפסול את אמרותיו. טען כי אמרותיו נגבו מתוך לחץ שהופעל עליו.

טיעוני ב"כ המאשימה לאחר שמיעת הראיות בענין משפט הזוטא:

בקליפת אגוז, ב"כ המאשימה טען כי על פי הפסיקה, על מנת לפסול הודעה צריך שני אלמנטים מצטברים, האחד שננקט אמצעי פסול, לחץ חיצוני בלתי לגיטימי על הנאשם, והשני, המצטבר, שהאמצעי הפסול הוביל לשבירת הרצון ושליטת יכולתו של החשוד לעשות שימוש בזכויותיו, כגון זכות השתיקה, חסיון מפני הפללה עצמית או זכות ההיוועצות.

טען כי במקרה הנדון לא ננקטו אמצעים פסולים, לא היתה שבירת רצון, ומשכך, לא ניתן לטעון כי יש לפסול את ההודעה. בא כח המאשימה פרט וטען כי הנאשם נעצר ליום אחד, מעצר קצר ולא נעשה במעצר שימוש כדי לשבור את רצונו של הנחקר. טען כי כל חקירה, בין אם אדם עצור ובין אם לא, יש בה אלמנט של לחץ. עם זאת, המעצר אינו לחץ בלתי לגיטימי כשלעצמו. טען כי מעצרו של הנאשם למשך 24 שעות בלבד היה מוצדק ועניני. החשוד נחקר על ידי החוקר אמסלם, אשר התרשם שלא קבל ממנו את התמונה המלאה, וסבר כי ניתן לחקור את הנאשם בשנית והדבר אינו פסול. לאחר גביית האמרה הראשונה סברו כי הפוטנציאל לא מוצה בחקירה ויש לחקור החשוד פעם נוספת ואין בכך פגם.

טען כי החשוד המרכזי היה אחי הנאשם שלא אותר והיה חשש כבד לשיבוש במידה וישוחרר. הפנה לכך שהנאשם שוחרר בהמשך חרף החשש לשיבוש, נוכח הערכה מחודשת וסברה כי שחרור בתנאים יספיק. ציין כי החשוד שוחרר בטרם הובא לפני שופט.

טען כי טענות הנאשם לענין הבכי והחשש המאד קיצוני מהמעצר לא הועלו בזמן אמת, ולא נתמכו בראיות חיצוניות. טען כי בכי איננו לחץ חיצוני אלא לחץ שמקורו מהחשוד עצמו ומתישב עם דברי הנאשם בהמשך עת חזר לחקירה ביום 30.11.10. במועד הנ"ל טען כי הוא מפחד לחזור ולהשתמש בסמים ולכן אינו מעונין לעשות עימותים, והדברים עלו במהלך גביית אמרתו, המוצגת/1.

טען כי יש לשלול כל טענה באשר לפיתוי והשאה ואין לטענה זו תימוכין בראיות. נהפוך הוא, השוטרים שוללים הטענה וטענו כי לא הבטיחו שחרור ממעצר.

טען כי אם הנאשם התנהג כפי שהתנהג אך ורק כדי להשתחרר ממעצר ובדיעבד לא השתחרר, לא ברור מדוע הוא המשיך לשתף פעולה בעת העימות למחרת היום, כפי שעולה מהמוצגת/5.

טען כי הנאשם הפליל עצמו עוד בטרם נאמר לו שהוא עצור. בהמשך, ניתן ללמוד מאמרותיו שהנאשם לא אמר את דבריו על מנת לרצות את חוקריו. בעת מסירת אמרתו הנוספת ביום המעצר, בשעות הערב, באשר להדבקת התוויות אמר שאינו יודע איזו חברה היתה רשומה על המדבקות, לא מסר פרטים לגבי התקופה בה עבד שרון במפעל, ולגבי חומרי הניקוי והטמפונים לא ידע למסור פרטים. כמו גם לא מסר פרטים בנוגע למקור השמן ולמקור הדבש, לא מסר

פרטים לגבי מקום השיווק של המוצרים, ולגבי זהות בעל הג'יפ.

משמע, הנאשם לא מסר את כל מה שהחוקר רצה לשמוע, ובדרך זו התנהל גם במהלך העימות. שם במהלך העימות מסר כי הוא לא זוכר ששי היה אחד מאלה שמחקו בפועל את התאריכים מהפרינגלס.

טען כי העובדה שפרצו לנאשם לביתו, העובדה שהנאשם אב לילדים והעובדה שלא היה לו נעים להיות בחקירה, איננה מהווה אינדיקציה לכך שרצונו נשבר. זאת ועוד הנאשם לא אמר במהלך העימות כי המשטרה בגדה בו, וכך גם לא אמר בהמשך, בעת שמסר את אמרתו הנוספת לאחר שהשתחרר ממעצרו.

הנאשם טען שהוא אמר את כל האמת.

טען כי גרסת הנאשם לפיה הוא הספיק לראות את אופן עבודת המכונות ואת המכונות עצמן במהלך פרק זמן קצר מאד בעת שהלך להכין קפה, איננה הגיונית ואיננה נכונה לטענת המאשימה.

טען כי תמוה כיצד הנאשם, לגרסתו, היה מוכן לשקר אודות פרטים מסוימים ולא שיקר אודות פרטים אחרים במהלך אמרה אחת ובנסיבות בהן טען שהיה ברצונו לרצות את חוקריו.

הפנה לע"פ 5954/06, **יבגני סרנצ'וקוב נ' מ"י**, (13.10.10). טען כי במקרה שם הועלו טענות רבות כנגד קבילות ההודעה, כבוד בית המשפט בסופו של יום דחה הטענות והתחשב במשקל הרב של ההודעה ובמכלול התוספות הראיתיות שהיה בהן כדי דבר מה נוסף ממשי, וקבע כי לא נפל כל פגם במסקנת בית משפט קמא לפיה ההודעה של המערער עברה את מבחן הקבילות ולא הופעל כל אמצעי פסול נגדו.

לאור כל האמור, טען כי אין פגיעה במקרה הנדון בזכויות החשוד לרבות בזכות ההיוועצות. טען כי החקירה לא התנהלה באלימות ובשימוש בכח, לא נמשכה שעות רבות, לא נמשכה בשעות הלילה, לא מנעו מהנאשם שינה, לא נטען שהיתה שיטת חקירה דורסנית והחשוד קיבל את כל זכויותיו.

לאור האמור טען כי יש לדחות את הטענה לגבי משפט הזוטא ולקבוע כי הודאות הנאשם קבילות.

טיעוני ב"כ הנאשם לאחר שמיעת הראיות בענין משפט הזוטא:

בקליפת אגוז, בא כח הנאשם הפנתה להלכת יששכרוב וטענה כי לפיה יש ליתן פרשנות לסעיף 12 לפקודה ברוח חוק היסוד. טענה כי הדגש הוסט מאמצעי כפיה ואלימות פיזית ללחץ נפשי או פסיכולוגי בלתי הוגן. טענה כי על פי ההלכה גם אם אין לפסול הודאה היא עשויה לפגוע במשקלה.

טענה כי לשיטתה לא ניתן להשאיר אדם במעצר מהעילה שלא מוצה פוטנציאל החקירה, כפי שארע במקרה הנדון, ודווקא לאור הלכת יששכרוב לא היה מקום להשאיר את הנאשם במעצר מהעילה הזו. טענה כי גם פקד זוהר שוקר לא הבהיר מדוע הנאשם נעצר ביום ה - 28 ושחרר ביום ה - 29, שהרי אותן עילות שהיו ביום 28 לא פגו למחרת. טענה כי המחוקק לא קבע כעילת מעצר חקירה נוספת. טענה כי הנאשם נעצר אך ורק בשל היותו אחיו של דודו והמשטרה סברה שבמסגרת הודעתו היא תצליח לעצור את דודו.

באשר לאמרתו הראשונה, המוצג ת/3, טענה כי באמרתו הראשונה טען הנאשם שהוא לא ידע שמדובר במוצרים

מזויפים, מסר את חלקו, טען שהוא סבור שהעסק של אחיו.

טענה כי מעורבים אחרים, ולדוגמה הפנתה לשי, שוחרר בסיום החקירה, ומי שהוחשד בעבירות אחרות, כמנהל, נותר במעצר והוארך מעצרו.

טענה כי החשד שהחשידו את הנאשם ואת שי הוא חשד זהה. טענה כי בעבירות של קנין רוחני, בדרך כלל, משחררים את הפועלים ומחפשים את הבעלים, ומשכך, לא היה מקום לעצור את הנאשם.

טענה כי באמרתו השניה של הנאשם, שנגבתה בשעה 19:35, לאחר שהודע לו על מעצרו, הנאשם מסר פרטים שונים משמסר באמרתו הראשונה.

טענה כי עסקינן בנאשם חסר עמוד שדרה, אדם נגרר, שמחצית מחייו היה מכור לסמים ועד לאותו מועד, תשע שנים, נשאר נקי באמצעות זוגיות ועבודה, ובנסיבות בהן מצא עצמו יום אחד ללא עבודה, עם שני ילדים קטנים ואשה שאינה עובדת, ונאמר לו לארוז דברים, הוא ארז אותם כפועל פשוט. טענה כי יהיה קשה להוכיח שהנאשם ידע שמדובר בעבודה בלתי חוקית עובר להגעת המשטרה.

טענה כי דברי השוטרים לפיהם הם החליטו לשחרר את הנאשם לאחר שנגבתה אמרתו השניה מאחר ונמצאה חלופה שתאיין את השיבוש, אין לקבלם. הפנתה לדברי השוטר אמסלם אשר הפנה את השאלה מדוע שוחרר שי והנאשם לא שוחרר, לקצין הממונה שעצר.

בהמשך הפנתה לדבריו, לפיהם טען כי אפשרי שהשאירו את הנאשם במעצר לחקירה נוספת על מנת לעמתו עם עדותו של שי, ובהמשך, כשנאמר לשוטר שהנאשם לא עומת עם עדות שי, ציין כי הוא שיער שהשאירו את הנאשם במעצר לצורך פעולה זו.

טענה כי הנאשם מסר בחקירתו השניה פרטים אשר היה בהם לסבך את המעורבים האחרים והוא ביקש "תמורה" שיעזרו לו, שישחררו אותו, התחנן על נפשו, ונסה לשכנע את חוקריו שישחררו אותו.

טענה כי הנאשם מסר שהוא ישב בחדר החקירות ופקד זוהר הורה על מעצרו וגם החוקר ישב בחדר באותה עת. הנאשם אמר, שנאמר לו, שאם יספר את האמת, ישחררו אותו וכי אין עסקינן בתיק שיש להאריך בו מעצר. אולם, בענין שלו, יאריכו את המעצר וחבל, ומשכך, הנאשם הבין שאם הוא ישתף פעולה הוא יקבל בתמורה את השחרור.

באשר לעובדה שהנאשם, הגם שלטענתה שיתף פעולה, בדיעבד לא שוחרר ונחקר למחרת בעימות ורק אחר כך שוחרר, טענה כי נאמר לנאשם שהוא ישוחרר למחרת בלי להעלות אותו לדיון. ציינה כי עובדה היא, שבחקירה השלישית, כשהגיע משוחרר הוא סרב לשתף פעולה ולבצע עוד עימותים.

לשיטתה, החוקר הבין שהנאשם מצוי בלחץ נפשי גדול ושהוא מסר דברים שאלמלא מעצרו לא היו נמסרים.

טענה שבלתי אפשרי לעצור אנשים רק על מנת לסחוט אותם רגשית ונפשית ולהוציא מהם דברים. טענה כי אם לא היו עילות מעצר, לא היה מקום לעצרו. היה ניתן לזמן אותו לחקירה פעם נוספת מבלי להשתמש בכלי המעצר. במיוחד לשיטתה לאדם שאמר שעבורו מעצר זה אסון איום ונורא, ומספיק שפעם אחת יתנו לו סמים והוא ימעד, ולא צריך להיות נתון במשמורת חוקית זמן רב על מנת למעוד.

טענה כי לא פקד שוקר ולא החוקר אמסלם ידעו להסביר את סיבת מעצרו של הנאשם לעומת שחרורם של אחרים. תמוה בעיניה כיצד הנאשם, מיד בחקירתו השניה, טען שהוא רוצה לספר את האמת, ותמוה מה גרם לנאשם לרצות להחקר פעם נוספת ולספר סיפור שלכאורה הוא אמת, בנסיבות בהן לכאורה לא קדם לאמור מאומה. לדבריה, השוטרים אמרו לנאשם לספר את האמת והם יעזרו לו להשתחרר, אחרת אין כל סיבה מדוע הנאשם ביוזמתו אמר שהוא יספר את האמת.

הפנתה לכך שהנאשם ממש התרפס לפני שי בעימות שיתף פעולה וסיפר לו שפרצו לו את הבית והתחנן על נפשו על מנת שהעימות יצליח.

טענה כי גם החוקר, עת נשאל מדוע בחקירה השלישית הנאשם לא שיתף פעולה, מסר כי הוא היה משוחרר.

טענה כי אותם תנאים שהיו בעת שהוחלט על מעצרו של הנאשם, ביום 28.11.10 נותרו בעינם למחרת, ביום 29.11.10, כשהוחלט לשחררו, גם אז החשוד המרכזי טרם אותר.

טענה כי אם היתה עילה ממשית להורות על מעצרו ועילה ממשית לחשד לשיבוש, הוא לא היה משתחרר גם למחרת.

טענה כי תמוהה התשובה שמסר פקד שוקר, לפיה העילות חלפו. כמו כן, כיצד, אם היו פעולות חקירה רבות, שוחרר שי שכלפיו הופנו אותן החשדות.

טענה כי עוד בשטח, ברגע שזוהה הנאשם כאחיו של החשוד העיקרי, הוא הופרד משאר החשודים. טענה כי הנאשם אמר את מה שאמר לגבי המכונות הואיל והכיר את המכונות מעבודתו בתנובה, אולם לא היה בידו למסור פרטים באשר לכל השאלות שנשאל מחוסר ידיעה, ובמקום בו לא ידע למסור את התשובות, לא שיקר.

טענה שהעובדה שהנאשם בחקירתו השלישית אמר שמה שאמר בחקירותיו הקודמות היה אמת, מעלה את החשד, שהרי למה היה עליו לומר את הדברים?

טענה כי את המוצג ת/4, האמרה מיום 28.11.10 בשעות הערב, יש לפסול הואיל והמעצר היווה אמצעי פסול ששלל את רצונו ויכולתו של הנאשם לעמוד על זכות השתיקה ועל אי הפללתו והפללת האחרים.

טענה כי המעצר היווה לחץ פסול.

הראיות:

לברור טענות הנאשם במשפט הזוטא העידו מטעם המאשימה רס"מ מיכל לוי, מר יצחק אמסלם ופקד זוהר שוקר.

הוגשו ראיות מטעם התביעה, שלוש אמרות הנאשם, דוח העימות, דוח העיכוב, החלטת קצין ממונה לענין מעצרו של הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 18:00, וכתב הערובה בענינו של הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 16:08. כמו כן הוגש מסמך שענינו מזכר הזמנת הנאשם לחקירה לאחר שחרורו.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

כמו כן הנאשם הגיש מסמך שסומן כ- נ/1 שענינו כתב ערובה, אשר נחתם בענינו של מפעי שי, ביום 28.11.10 בשעה 18:36.

ראיות התביעה:

1. רס"מ מיכל לוי (עמ' 28-37)

העדה הינה רכזת חקירות ביחידת הונאה מרכז.

במועד גביית אמרת הנאשם, קרי, ביום 30.11.10, (המוצג ת/1) העדה שמשה כחוקרת קניין רוחני ביחידת הונאה מרכז. העדה גבתה מהנאשם אמרה לאחר ששחרר ממעצרו.

בחקירתה הראשית מסרה כי ביום 28.11.10 בשעה עשר בבוקר לערך הגיעה למושב חדיד משק 56, למחסן גדול, מבנה ארעי, שם הבחינה בארבעה חשודים, מסרה את שמותיהם ביניהם הנאשם, החשודים עסקו במחיקת תאריכי תפוגה עם אציטון וצמר גפן והטבעת תאריכי תפוגה חדשים על חטיפי פרינגלס. לדבריה היא הבחינה במקום במוצרי מזון שונים, היגינה, חומרי ניקוי, צנצנות דבש ומדבקות של חברות שונות.

אישרה כי גבתה את אמרת הנאשם מיום 30.11.10, וזאת בהמשך לחקירות קודמות. עובר לגביית האמרה היא מזהירה החשוד, מוסרת לו על זכותו להוועץ עם עו"ד, ובהמשך מתחילה החקירה (עמ' 30). ככלל בגביית אמרות נהגת לרשום כל מילה שהחשוד אומר, ואם יש לה שאלה בעקבות דבריו, רושמת גם אותה. באשר לאמרת הנאשם מסרה כי גביית האמרה היתה שגרתית, שלווה, רגועה ולא חריגה.

האמרה נגבתה עת הנאשם היה משוחרר בתנאי ערובה.

מסרה כי הנאשם טען באמרתו שאינו מעוניין להמשיך לבצע עימותים עם יתר החשודים בתיק. שאלה האם מישהו מהמעורבים פנה אליו או איים עליו, והנאשם השיב כי מאחר והוא נרקומן לשעבר אשר מזה תשע שנים נקי מסמים, הסיטואציה הלחיצה אותו וחשש שמא מהלחץ יחזור להשתמש בסמים ואין הוא מוכן לקחת סיכון זה על עצמו (עמ' 30).

מסרה כי חקירת הנאשם זכורה לה היטב. הנאשם טען בפניה כי הוא עומד מאחורי כל מילה שמסר באמרתו הראשונה. עת שאלה אם אוים או פנו אליו ואם קיים חשש, השיב כי עורך דינו של אחיו פנה אולם הוא סרב לעשות שימוש בשירותיו וניתק לו את הטלפון, באומרו כי יסיים את התיק כפי שהוא חושב לנכון בדרך שלו. מסרה כי הנאשם היה מאוד רגוע (עמ' 30).

מסרה כי הנאשם הינו אחיו של דודו, מי שהיה הבעלים של המחסן וניהל את המחסן. דודו בעת גביית אמרת הנאשם היה דרוש לחקירה ונעצר רק בחלוף מספר שבועות.

באשר לטענה כי אמרתו של הנאשם לא היתה חופשית ומרצון, השיבה כי אין קשר בין המציאות לטענה הנטענת. החקירה נהלה בצורה רגועה, שגרתית וקשובה. שללה אפשרות של שימוש באמצעי לחץ (עמ' 31).

בחקירתה הנגדית, מסרה כי בעת עריכת החיפוש עת הבחינה בארבעה חשודים מבצעים את העבירה, הבחינה בנאשם מבצע העבירה, כמו כן הפנתה לתקליטור המתעד את הארוע.

עמוד 7

מסרה כי במקום הופעל פס ייצור, החשודים ישבו מאחורי דלפק, היו שם חטיפים, צמר גפן נקי ומשומש, אצטון, חטיפים מחוקים וחטיפים שתאריך תפוגה חדש הוטבע עליהם.

אישרה כי במקום היתה מכונת הטבעה אחת. באשר לשאלה אם ראתה את הנאשם מטביע, השיבה בשלילה. מסרה כי הנאשם עסק במלאכה ועם כניסתם כולם היו מופתעים (עמ' 32).

מסרה כי במהלך שנות עבודה הרבות חקרה בין מאות לאלפי חשודים, משכך, נשאלה הכיצד מכל החשודים מהם גבתה אמרות זכרה את גביית אמרת הנאשם, שנגבתה לפני שלוש שנים, השיבה כי גביית האמרה זכורה לה היטב, זוכרת באיזה משרד נגבתה ואף מה לבשה באותה עת. מסרה כי יש לה זיכרון צילומי. מסרה כי בתום הטיפול בתיק עברה תפקיד ומאז כמעט ואינה חוקרת חשודים וזו החקירה הגדולה האחרונה במסגרת תפקידה הקודם. מסרה כי מעבר לגביית אמרת הנאשם זוכרת היטב את גביית אמרות המעורבים הנוספים. לדבריה, לאחר מעצר אחי הנאשם שוחחה עם הנאשם ושאלה אותו אם הוא מעוניין לבצע עימות והנאשם השיב בשלילה, מאותו נימוק שסיפק בעת גביית אמרתו (עמ' 33).

העדה נשאלה האם האמור באמרה לפיה הנאשם הוסיף כי כל מה שאמר לפני החוקר איציק באמרתו מיום 28.11.10 הוא אמת לאמיתה, נרשם מאחר והנאשם אמר לה הדברים האמורים או שהיא שאלה אותו, והשיבה כי אלה דברים שנאמרו בחקירה, החשוד מדבר והחוקר רושם (עמ' 33).

מסרה כי אזהרות בחקירות מאוחרות הינן בהמשך לחקירות קודמות. כמו כן הנאשם מסר הדברים בתשובה לשאלתה מדוע אינו מעוניין בעימות.

אישרה כי הנאשם מיוזמתו רצה להדגיש, נוכח סרובו לעימות, שכל מה שאמר באמרתו לחוקר אמסלם אמת (עמ' 33).

מסרה כי הנאשם מיוזמתו רצה להדגיש שבחקירתו הקודמת מסר אמת, הואיל ובחקירתו הקודמת היה מוכן לעימות ובחקירה המאוחרת סרב לעימות, וגם הבהיר מדוע לא מוכן לעימות לאור היותו נרקומן, לפני תשע שנים, והדבר מלחיץ אותו והוא לא רוצה לחזור לזה. עוד מסרה כי אין המדובר במשהו חריג (עמ' 33).

אישרה כי הנאשם השתתף בעימות אחד אותו לא ערכה, וטען כי הוא חש לחץ לאחריו (עמ' 34).

מסרה כי נוכח סרוב הנאשם לעימות, ונוכח היותו משוחרר בתנאים, שאלה אותו האם מישהו איים אליו, רצתה לבדוק אם היה שיבוש מצד אחד הצדדים.

מסרה כי עימות הינו הליך שמתבצע בהסכמה וחשוד יכול לסרב לבצעו בין אם הוא שוהה במעצר ובין אם לאו.

עת נשאלה האם ההסכמה לעימות ניתנה נוכח רצון הנאשם לרצות את חוקריו עת היה עצור, ואם כשלא שהה במעצר סרב, השיבה כי שוחחה עם הנאשם ולא התרשמה שכך הדברים, אולם טענה כי יש להפנות את השאלה לנאשם.

עת נשאלה אם קראה את אמרתו הקודמת של הנאשם טרם גביית אמרתו, השיבה כי בדרך כלל נוהגת לקרוא את ההודעות טרם החקירה (עמ' 35).

עת נשאלה האם הבחינה בתגובות הנאשם כשנעצר כגון בכי או היותו נסער, השיבה בשלילה. מסרה כי נשארה במחסן

ועסקה ברישום המוצגים ושמירה על מוצגים שנותרו בשטח, על כן לא נסעה עם הנאשם, אולם עד לרגע נסיעתו הנאשם לא בכה (עמ' 36).

בהמשך מסרה כי ביום 23.12.10 ביקשה מהנאשם לבצע עימות עם אחיו, והנאשם סרב. עת נשאלה האם שאלה אותו מדוע סרב השיבה בשלילה, הוסיפה כי הנאשם אמר לה כי מדובר באותן הסיבות שמסר בחקירתו (עמ' 36).

העדה נשאלה באשר לתגובת הנאשם עת מסר לה שנמצא בלחץ וסטרוס וקיים סיכון לשימוש בסמים והשיבה "מה שרשום", עוד הוסיפה כי החקירה היתה נינוחה, רגועה ושגרתית לחלוטין. הנאשם אמר בצורה רגועה מאוד כי הוא בלחץ ומפחד לחזור להשתמש ולכן לא יקח את הסיכון ולא מוכן לעימותים. מסרה כי אמר הדברים בטון רגוע, בצורה נינוחה רגועה ושגרתית לחלוטין (עמ' 36).

המוצג ת/1 - אמרת הנאשם מיום 30.11.10 הוגשה ע"י התביעה לצורך משפט הזוטא (עמ' 37).

הנאשם הוחשד בעבירות של זיוף מזון, זיוף סימני מסחר והונאה בכשרות במחסן במשק 56 במושב חדיד ובהמשך לחקירה מיום 28.11.10. הודעה זכות ההיוועצות בעורך דין, הודעה זכות השתיקה ומשמעותה.

מהאמרה עולה כי החשוד הגיע לחקירה, נתבקש לבצע עימות עם שרון מפעי וזאת על פי הסכמתו מחקירתו הקודמת. הנאשם טען כי הוא ערך עימות יום קודם לגביית אמרתו עם שי מפעי ואחרי העימות לא רצה להתעמת עם אחרים ולא רצה קשר עם אחרים. הנאשם מסר כי הוא הרגיש אחרי העימות בלחץ מכל המצב שנוצר, הוא נהג להשתמש בסמים בעבר, לפני תשע שנים, ואחרי העימות ובלשונו, "אתמול אחרי העימות עם שי הרגשתי בלחץ נוראי ושאני במצב סיכון של שימוש בסם ואני לא מוכן לוותר על המקום שאני נמצא בו היום שאני נקי מסמים בשביל שום עימות ולא משנה עם מי". בהמשך וברצף לאמור מסר "אני רוצה להוסיף ולומר שכל מה שאמרתי בחקירתי מיום 28.11.10 לחוקר איציק, זה הכול אמת לאמיתה. אני עומד מאחורי כל מילה שלי בחקירה".

לשאלה האם מישהו פנה אליו לגבי ביצוע עימותים עם המעורבים ובכלל בנוגע לחקירה, השיב כי באותו בוקר התקשר אליו בחור שהזדהה כעורך דינו של אחיו דודו, העונה לשם שמוליק למיטב זכרונו. ציין כי שמו של עורך הדין שמור בזיכרון הנייד שלו בשם "ש". מסר כי הוא מכיר את עורך הדין באמצעות אחיו משיחות טלפון הואיל וטיפל בתיקי הוצאה לפועל שלו. מסר כי אינו מכיר אותו באופן אישי. מסר כי עורך הדין אמר כי הוא רוצה לעזור לו והשיב כי לא מעוניין בעזרה ממנו ומאף אחד, אמר כי יסיים את התיק הזה כמו שהוא חושב וסיים את השיחה. מסר כי לא שוחחו על החקירה.

לשאלה האם אחיו יצר עמו קשר ישיר או עקיף, השיב בשלילה. מסר כי לא יודע היכן אחיו.

החשוד נשאל אם הוא חושש ממישהו או אויים ע"י מישהו ולכן לא מעוניין לבצע עימות עם שרון מפעי חרף הסכמתו לעימות בחקירה מיום 28.11.10, והשיב בשלילה, הוסיף כי אף אחד לא איים עליו ואינו מפחד מאף אחד.

הנאשם אישר כי הודאתו הוקראה בפניו ואושרה בחתימתו.

2. מר יצחק אמסלם (עמ' 58-38)

במועד מסירת העדות העד היה אזרח ובעת הארוע שמש כחוקר ביחידת קניין רוחני. חקר חלק מהחשודים בפרשה.

גבה את אמרות הנאשם ביום 28.11.10, ערך את העימות בין הנאשם לבין שי מפעי ביום 29.11.10 בשעה 11:40, והשתתף בפשיטה על המחסן.

מסר כי טיפל במאות תיקים, בעיקר בהונאה ופשיעה חמורים, כחוקר, ושרת במשטרה כ- 36 שנים.

בחקירתו הראשית, מסר ובלשונו "אני מזהיר את החשוד, אומר לו מה החשד כשהוא נותן את העדות שלו חופשית ומרצון, נכנס נשוא של היוועצות עם עו"ד, לאחר מכן, אז את זה גם הוספנו. זהו". מסר כי הוא מתעד הדברים בכתב כפי שנאמר מפי החשוד (עמ' 39).

העד ביצע העיכוב, וערך את דו"ח העיכוב המוצג ת/2, שם רשם את דברי החשוד.

המוצג ת/2 הינו דו"ח העיכוב של החשוד ניר אוחנה מיום 28.11.10 בשעה 13:55.

באשר לנסיבות המקרה צויין כי בוצע חיפוש על פי צו בית משפט במחסן, יש חשד שמייצרים במקום מוצרי מזון שונים, החשודים כמזויפים ונמצאה סחורה של כל מיני מוצרי מזון ונקיין החשודים כמזויפים. תגובת המעוכב: "אני עובד במקום".

נרשם כי העיכוב נערך בנוכחות השוטרים משה רגב, זוהר שוקר, מיכל לוי ועמיר כהן.

נרשם כי נערך חיפוש ברכב המעוכב, רכב מסוג הונדה סיוויק מספר רישוי 51-485-55, ונמצאה ניירת שונה.

כמו כן העד אישר כי גבה את אמרת הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 11:50 (ת/3).

מסר כי ייחס לנאשם את החשד, הזהירו, מסר לו את זכות ההיוועצות בעו"ד ובהמשך החשוד אמר את שאמר.

מסר כי כל מה שהנאשם אמר תועד והדברים נאמרו באופן חופשי ומרצון (עמ' 40 ש' 2), וכי החקירה היתה שגרתית כמו כל נחקר, לא היה משהו חריג (עמ' 40 ש' 4).

בשלב החקירה הנאשם היה בסטטוס של חשוד. מסר כי ידוע לו שהנאשם נעצר אחר כך, ובשלב מתן ההודעה הנאשם היה מעוכב ובהמשך נעצר (עמ' 40 ש' 13).

הנאשם סיפר באשר לחלקו במפעל. עבד עם כמה בחורים. לאחר עיון באמרה מסר כי הנאשם אמר כי הוא חושב שהעסק שייך לאחיו דודו. באשר לאחרים שנתפסו במקום מסר כי הם עובדים במחסן וכשנשאל האם הם שותפים השיב כי אין לו מושג ומסר את שמותיהם (עמ' 40 ש' 23-25).

העד מסר כי הנאשם אמר כי אחיו שלח אותו למושב חדיד לאחר ששאל אם יש לו עבודה. הוא הכיר את המקום, ואחיו אמר לו היכן בדיוק זה נמצא בטלפון, אמר כי אורזים שם דברים, הגיע למקום ברכבו ופגש באנשים והחל בעבודה (עמ' 40) ותאר את עבודתו עם המוצר פרינגלס.

כעולה מהאמרה, בהגיע הנאשם למקום, הבחין בשלושת העובדים אורזים את המוצר פרינגלס, נאמר לו להוציא את

הפחיות מקופסאות הקרטון, להניח בטור ולהעביר במכשיר שנקרא וידאו ג'ט אשר מטביע תאריכים.

העד הופנה לאמרה נוספת אותה גבה מהחשוד בשעה 19:35 (ת/4), מסר כי הזהיר את הנאשם בהמשך לעדותו הקודמת וכי הוא לא חייב לומר דבר אלא אם רצונו בכך, ושהעדות ניתנה באופן חופשי ומרצון, ושזכותו להיוועץ בעו"ד. מסר כי חזר בשנית על האזהרה והנאשם אמר שהוא מוכן לספר את כל האמת והחל לספר. הנאשם מסר כי פוטר מעבודתו בשלוש שנים האחרונות, רצה לפתוח פיצוץ, דיבר על כך עם אחיו דודו, ניסה לגייס כסף מאנשים אולם הדבר לא הסתדר (עמ' 41).

שבועיים שלושה עובר לגביית אמרתו החל לעבוד במחסן. עבד חמישה ימים עד למעצרו. עבד עם שי, שלום, ניסן ואחיו דודו, אשר היה מגיע למשך שעתיים בכל יום.

הנאשם סיפר שעסקו במילוי צנצנות דבש, מילוי בקבוקי שמן והטבעת תאריכים על הפחיות שהוצאו מהפרינגלס.

העד נשאל באשר להלך רוחו של הנאשם במהלך החקירה והשיב כי מדובר בחקירה שגרתית, נרשם מתי החלה ומתי הסתיימה (עמ' 41 ש' 19).

נשאל באיזה אופן הדברים נאמרו מטעם הנאשם והשיב כי נאמרו באופן חופשי ומרצון והדבר תועד (עמ' 41 ש' 21). לאור נסיונו הרב, מדובר בחקירה שגרתית ביותר ולא היה משהו חריג ואם היה משהו חריג היה מציין זאת בעדות או במזכר (עמ' 41 ש' 23-24).

עת נשאל כיצד נוהג במקרה בו עולה טענה מצד החשוד או התנהגות חריגה כגון בכי, לחץ, השיב כי רושם זאת בעדות או במזכר (עמ' 41 ש' 26).

מסר כי הסטטוס של הנאשם בשעה שבע בערב היה עצור (עמ' 41 ש' 27-28).

נשאל בדבר האפשרות כי היותו עצור השפיע על הדברים אשר אמר, השיב כי אינו בוחן כליות ולב. מסר כי זה מה שהנאשם אמר, רוצה לספר את האמת, התוודה (עמ' 41).

אישר עריכת העימות בין הנאשם לבין שי מפעי ביום 29.11.10, העימות נערך בהסכמת הצדדים (עמ' 42 ש' 3) (המוצג ת/5). השניים הוזהרו כי כל מה שיאמרו יוכל לשמש כראיה נגדם והם חתמו מרצונם (עמ' 42 ש' 5). מהעימות עלה כי העד פנה לנאשם על מנת שיספר לו מה עשה ביחד עם שי ואחרים, הנאשם אמר כי היו ממלאים בקבוקים ופעולות נוספות כמפורט בעדותו (עמ' 42 ש' 7-8).

לשאלה מה הנאשם אמר לשי, וכיצד התנהג בעימות, השיב העד כי הנאשם אמר לשי שיש לו שלושה ילדים ותינוק, ואמר לשי כי הוא, שי, עומד להתחתן, כי הם התחברו, אהב את הראש שלו, היותו חיובי, וכי אתמול מצאו אותם עם הפרינגלס. שי השיב לנאשם בשאלה, לאן אתה חותר, זה שתפסו שם את כל הדברים, מה זה קשור אלי, הכחיש (עמ' 42 ש' 10-13), והנאשם ניסה לדבר אל ליבו.

מסר כי בסוף העימות שי הכחיש, אמר כי היה במקום אך לא מילא שמן ולא מילא דבש, לא קשור לזה וכי זוהי לא עבודתו. שאל את שי אם הנאשם משקר לגבי מילוי השמן והדבש, ושי השיב כי זה לא העבודה שלו, אמר שמילא כמה פעמים בודדות שמן בבקבוקים מהמכונה ועזר במילוי הדבש (עמ' 42 ש' 15-18).

נשאל לגבי התנהלות הנאשם בכלל ולהתנהלותו הכללית בעימות בפרט, ומסר בלשונו: "אמרה מרצון וחופשי, לא היה שום דבר חריג" (עמ' 42 ש' 20).

נשאל להתרשמותו מהנאשם נוכח העובדה ששהה לילה במעצר והשיב בלשונו: "אתה שואל אותי כבר פעם שלישית ורביעית, שום דבר חריג, לא היה שום דבר, רצה לספר להתוודות על מה שעשה וזהו". (עמ' 42 ש' 22-23).

חזר על גרסתו לפיה אם היה משהו חריג בעימות היה מצוין זאת בעדות או כותב מזכר (עמ' 42 ש' 25).

הוצגה בפני העד טענת הנאשם לפיה הופעל עליו לחץ והוא הודה בשל היותו נתון במעצר והבנתו לפיה אם יודה ישוחרר. השיב שאינו נכנס לנבכי נשמתו של האדם, הנאשם מסר מה שמסר הואיל ורצה לספר אמת. באמרתו הראשונה לא רצה לספר את כל האמת ובעדות השניה רצה לספר את כל האמת וסיפר את חלקו וחלקם של האחרים, נערך עימות אליו הביע הסכמה (עמ' 42 ש' 30-31, עמ' 43 ש' 1-2).

נשאל העד אם הובטחו לנאשם הבטחות, השיב בלשונו: "לא הובטח לו שום דבר ואני לא מוסמך להבטיח לו שום דבר" (עמ' 43 ש' 4).

בחקירתו הנגדית, מסר כי בהגיעו למקום הארוע יחד עם צוות החיפוש הפרידו בין החשודים, ערכו תשאול, הוא דיבר עם כמה אנשים לא רק עם הנאשם, לא זכר אם תשאול את הנאשם. לא נכתב מזכר על ידו הואיל ולא נערך תשאול ממשי, החשודים נשאלו באופן כללי.

אישר כי הנאשם נכח במהלך החיפוש.

לא עלה בידיו להשיב מהו משך זמן הארוע בשטח. מסר כי עזב את המקום בשעה 11:00, 11:10 לערך. בעת עזיבתו הנאשם ואדם נוסף התלוו אליו.

נשאל האם חרף חלוף שלוש שנים הוא זוכר את חקירת הנאשם, השיב כי הוא זוכר לאחר עיון באמרות (עמ' 45 ש' 1 - 4).

אישר כי הגיע עם הנאשם לתחנה, שבאותה עת היה בסטטוס של מעוכב, החשידו בעבירות של ייצור, זיוף ושיווק המוצרים, בהתאם לחשד הכללי שיוחס לו והנאשם אמר שהוא מספר רק את האמת (עמ' 45 ש' 6-17).

העד מסר את עדותו בנסיבות בהן לבקשת ב"כ הנאשם אמרת החשוד היתה מונחת לפניו (עמ' 45), והוא נשאל באשר לגרסתו של הנאשם כפי שעולה מאמרתו, המוצג ת/3.

בהמשך נשאל מדוע בנסיבות בהן הנאשם השיב בחקירתו הראשונה נגבתה ממנו אמרה נוספת, באותו היום, וזאת לאחר חקירתו של מעורב אחר, שי, ששוחרר בתום חקירתו. השיב "אני חושב כי אנחנו עצרנו אותו" (עמ' 48 ש' 1), ובאשר לשאלה מדוע נעצר הנאשם השיב כי אין הדבר בתחום סמכותו אלא באחריות קצין משחרר לאחר שמובא בפני הקצין כל החומר הרלוונטי (עמ' 48).

לא עלה בידיו להשיב מדוע הנאשם נחקר פעם נוספת, הניח כי ככל הנראה נחקר לאחר חקירתו של שי (עמ' 48 ש' 11). בהמשך, עת עומת עם העובדה שהנאשם לא נחקר בחקירתו הנוספת אודות גרסתו של שי, (המוצג ת/4), השיב

ששוער (עמ' 48 ש' 22). בהמשך העלה סברה נוספת לפיה הוא וצוות החקירה סברו שהנאשם לא אמר אמת. (עמ' 48 ש' 24-25). בהמשך מסר כי מקובל לחקור פעם נוספת.

העד נתבקש להסביר מדוע שי, שהיה פועל במפעל, כשם שהיה הנאשם, כך לשיטת ב"כ הנאשם, שוחרר לאחר חקירתו, בעוד שהנאשם נעצר, ונגבתה ממנו אמרה נוספת (עמ' 48 סיפא עמ' 49 רישא) והשיב כי אינו זוכר.

אישר שבאמרתו השניה, עת הנאשם היה בסטטוס של עצור, מסר הנאשם דברים נוספים (עמ' 49).

נשאל והשיב כי בסוף החקירה השנייה הנאשם אמר שהוא מתחרט מעומק הלב על המצב שנקלע אליו בידיעה, והוא מבקש לעזור לו במידת האפשר, מסר כי אשתו בבית מטופלת בתינוק ויש גם שני ילדים קטנים, מסר כי ביקש רק להתפרנס הואיל ופוטר מעבודתו ולא ראה בעבודה זו דבר קבוע אלא דבר זמני (עמ' 49 ש' 19-21). נשאל ואישר שהנאשם ביקש שיעזרו לו (עמ' 49 ש' 24 - 25).

העד נשאל אם הוא לא סבר שיש סיבה לשוני בין האמרות, והשיב כי יש שוני בגרסאות, בגרסה הראשונה קשר עצמו הנאשם רק לפרינגלס ובאמרה הנוספת קשר עצמו גם למילוי דבש ושמן.

כמו כן אישר כי באמרתו השניה הנאשם סיבך את המעורבים הנוספים ואת עצמו (עמ' 49 ש' 32, עמ' 50 ש' 1-3) ואישר שהנאשם התחנן שיעזרו לו (עמ' 50 ש' 5-6).

אישר כי הנאשם מסר גרסה, ולאחר מעצרו הגרסה השתנתה (עמ' 50 ש' 21-22).

אישר את דברי בא כח הנאשם אשר שאלה כדלקמן: "והוא מתחנן שתשחררו אותו והוא מוכן להגיד הכל" (עמ' 50 ש' 23-24) והוסיף כי הנאשם באמרתו השניה מסר גרסה מלאה גם לגבי מוצרים נוספים, בסוף העדות ביקש שיעזרו לו, ומסר שהוא מתחרט ויש לו תינוק וילדים קטנים ורצה להתפרנס לאחר שפוטר מעבודה ובקש עזרה (עמ' 50 ש' 24 - 28).

לשאלתי לפיה לגרסת ההגנה, קודם הנאשם התחנן לעזרה, ובעקבות התחננים הוא אמר שמוכן להגיד הכל, השיב העד בשלילה. מסר כי הדברים עלו על הכתב וכי הנאשם מסר את גרסתו לגבי שלושת המוצרים, באשר לחלקו ולחלקם של אחרים ובסוף הוא ביקש שיעזרו לו ומסר שהוא מתחרט. מסר כי סדר הדברים הוא כפי שהוא מסר. (עמ' 51 ש' 1-5).

נאמר לעד כי לגרסת הנאשם עת הודע לו כי הוא עצור הנאשם נלחץ מהסיטואציה, בכה וניסה לעשות הכל. העד השיב כי אינו זוכר (עמ' 51 ש' 19-21).

לשאלתי האם סיטואציה של בכי חשוד בעקבות הודעה על מעצר ואמירות לפיהן הוא מוכן לעשות הכל ושיעזרו לו, האם מדובר בארוע שגרתי או נדיר יותר, השיב כי היו מקרים כאלה, אולם בנסיבות כאלה נלקח חשוד מיד לחקירה והדבר מתועד בעדות או במזכר, ואינו זוכר שהנאשם בכה, אפשרי שאמר תוך כדי חקירה שהוא רוצה להתפרנס, עוד אמר כי הכל מתועד (עמ' 51 ש' 27-29).

בהמשך לשאלתי האם יכול להיות מצב שמישהו בכה ואמר שבעקבות מעצרו הוא מוכן לעשות הכל, והדבר אינו מתועד, השיב "אצלי אני לא זוכר דבר כזה ואני חקרתי מאות אנשים. אם היה הייתי מתעד." (עמ' 51 ש' 32).

הוצגה לפני העד תזה לפיה מרגע ההודעה על המעצר הנאשם נלחץ ואמר כי מוכן לעשות הכל, לומר מה שרוצים ועל כן נלקח לחקירה נוספת כשעה לאחר מעצרו. העד השיב, כי אינו זוכר אם הנאשם נלחץ או לא נלחץ. העלה השערה לפיה אפשרי שכאשר הודיע הקצין לנאשם דבר מעצרו, הנאשם אמר לקצין אני אספר לכם (עמ' 52 ש' 6 - 8).

בתשובה לשאלה השיב כי בעיניו לא מוזר שכשעה לאחר המעצר הנאשם רצה לספר את האמת וכי היו מקרים רבים כאלה בעבר. הוסיף שאפשרי, כך שיער, שהוא או קצין אחר אמרו לנאשם שיגמור עם בעיותיו ויספר את האמת, אולם לא זכר שבפועל הוא אמר לנאשם את הדברים. זאת ועוד, טען שבלתי הגיוני שהובטח לנאשם שילך הביתה, שהרי אם היה מובטח לנאשם כדבריו, דבר מה, הכיצד לא שוחרר מיד בתום גביית אמרתו אלא רק למחרת.

נשאל האם נאמר לא פעם לחשודים שהם סוברים שהחשודים אינם דוברים אמת, שישתפו פעולה, ואם יאמרו ובלשון בא כח הנאשם "ככה אנחנו נעזור לך, אם תגיד ככה אנחנו נשחרר אותך, נזרוק מלה לשופט", השיב: "יש מקרים שאנחנו אומרים לחשוד בחקירה שאם אתה מספר את האמת ביהמ"ש מתחשב, אתה חוסך את זמנו של ביהמ"ש" (עמ' 52 ש' 23 - 28).

לשאלה האם נעצר הואיל ולא מסר גרסה שעזרה בחקירה ולא היה בידם אמצעי לחץ אחר מלבד המעצר, השיב: "אם בגלל זה עצרנו אותו? אני אומר לך שלא אני העוצר. הוחלט לעצור ואז הוא נעצר" (עמ' 52 ש' 30).

נשאל מהי המשמעות לאמרה שאינה חופשית ומרצון, השיב כי אם אינו מזהיר את החשוד או לא כותב זאת, או לא מודיע לחשוד את זכויותיו ולא מודיע זכות הוועצות, והנאשם חותם. אם החוקר מאיים או מפחיד. מסר כי במקרה זה לא איים ולא הפחיד.

לשאלתי מסר כי לא הובטח לנאשם שום דבר ולא טובת הנאה (עמ' 53 ש' 11-12).

העד נשאל האם לאחר מעצרו הנאשם בכה והתחנן לעזרה, אמר כי מוכן לעשות הכל והביע חשש משימוש בסמים, ושיש לו ילדים ושהוא אמר את כל האמת והוא רק רצה להתפרנס והוא, העד, ופקד זוהר שוקר, אמרו לו שהוא לא חוד החנית של התיק וכי הם רוצים את אחיו. העד השיב כי יכול להיות שהנאשם מסר שהשתמש בעבר בסמים, מסר כי למיטב זכרונו לא ראה את הנאשם בוכה, מסר כי לא הובטח לנאשם דבר, ולא נאמר לו כי מחפשים את אחיו, ולא שאחיו הוא המטרה (עמ' 53 ש' 21-23).

נשאל העד אם במעמד המעצר, עת נאמר לחשוד שהוא עצור, נאמר לו "תשתף פעולה נדאג לשחרר אותך, אנחנו צריכים רק את אחיך, תגיד לנו איפה הוא אנחנו רוצים לעצור אותו, ולכן הוא נתן לכם את ההודעה השניה...", והגם שבהודעה הראשונה אמר שלא יודע מי הבעלים של המפעל, נשאל שוב בהודעה השניה באשר לאחיו, לשותפים ולבעל הבית. השיב כי יכול לשאול כל שאלה בייחוד נוכח העובדה שבאמרה הראשונה מסר שהוא חושב שאחיו בעל העסק, ובאמרה השניה אמר כי הוא אינו יודע, לפי מה שהוא יודע אחיו בעל הבית, ואמר זאת בצורה נחרצת (עמ' 54 ש' 1-3).

הוצגה לעד התזה לפיה הנאשם השיב כפי שהשיב מאחר שהוא נעצר. העד מסר כי ניתן לומר זאת על כל מעצר (עמ' 54 רישא).

באשר לעימות מסר העד כי שאל כל אחד מהחשודים אם מוכן לעימות והובעה הסכמה. טען כי צריך להיות מזכר באשר לאמור. מסר כי בהמשך לאותם מזכרים והסכמתם כתב פתיח בדו"ח העימות לפיו שניהם הסכימו לעימות (עמ' 54 ש' 20-22). מסר כי תחילה כתב את הפתיח ולאחר מכן הכניס את החשודים לעימות.

העד נשאל מדוע הנאשם אמר לשי כי יש לו ילדים בבית, שהוא עומד להתחתן, שהם התחברו, שהוא אהב אותו כי הוא חיובי וכי מצאו אותם אתמל עם הפריגלס, והשיב כי למיטב הבנתו הם נתפסו, אז ששי יספר.

אישר ששי אמר לנאשם, לאן הוא חותר וכי מה זה קשור אליו, והנאשם סיפר לו באשר לשהותו במעצר ואת מצוקותיו. נשאל האם הוא, החוקר, לא הבין כי הנאשם היה נתון בלחץ, השיב כי יכול להבין שהיה קשה לנאשם אם היתה לו התפרצות בבית ויש לו שלושה ילדים, הוא אינו אטום.

לא שלל אפשרות שהנאשם, בשל העובדה שנמצא בלחץ נפשי, אמר לשי כל דבר שיועיל לו. (עמ' 55 ש' 28-29).

אישר ששי הכחיש מחיקת תאריכים והנאשם אמר לשי "תסכל עלי רגע תפתח את הראש רגע" (עמ' 55 ש' 30-32).

אישר שאפשרי שהנאשם ביקש משי בעימות שיעזור לו כי רוצה להשתחרר (עמ' 56 ש' 11-12).

נאמר לעד כי הנאשם שוחרר לאחר העימות ומבלי שהובא בפני שופט, וזמן לחקירה נוספת ליום 30.11.10 וסרב להמשיך בעימותים, העד השיב כי אינו יודע הואיל ולא הוא חקר את הנאשם.

בחקירה חוזרת, הופנה העד לשאלה אשר הפנה לנאשם במהלך גביית אמרתו, באשר להימצאות חומרי ניקוי ומה לדעת הנאשם עושים בסחורות אלה בעסק, והעד השיב שהנאשם השיב כי הוא לא רוצה להגיד סתם, הואיל והוא לא התעסק עם זה, כך בלשון העד, והמשמעות לדבריו שבדברים אחרים אודותם מסר בעדותו הוא כן התעסק (עמ' 57 ש' 6 - 13).

באמצעות העד הוגשו בין השאר המוצגים ת/3-5 כמפורט לעיל.

המוצג ת/3- אמרת הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 11:50.

מהאמרה עולה כי הנאשם הוחשד בעבירות של ייצור, זיוף מוצרי מזון שונים ושיווקם ביחד עם אחרים, הנאשם הוזנה ונאמר לו כי אינו חייב לומר דבר אלא אם רצונו בכך, כל שיאמר יירשם ועשוי לשמש הוכחה וכי הימנעות מלהשיב עשויה לחזק את הראיות. לאחר שהודעה זכות ההיוועצות עם עורך דין אמר מרצונו הטוב והחופשי. חתימת הנאשם מופיעה בתחתית האזהרה.

בשורה 11 לגליון 1 נרשם: "אני הבנתי את מה שהקראת לי ומוכן לספר רק את האמת".

מסר כי התקשר בבוקר לאחיו ושאל אם יש עבודה עבורו, אחיו השיב בחיוב ושלה אותו למושב חדיד שם היה לפני כחודש וחצי לכן הכיר את המקום. הגיע למקום ברכבו, במחסן פגש את שרון ואת אחיו ניסן אותם מכיר וכן את שי אותו מכיר נוכח ביקורו במקום לפני חודש וחצי. ציין כי את שלושתם הכיר לפני כחודש וחצי, כאשר ביקר במקום.

מסר כי ראה את שלושתם אורזים פרינגלס, הם אמרו לו להוציא מהקופסאות קרטון את הפחיות ולשים אותם בצד בטור כדי להעבירם במכשיר וידאו ג'ט שעושה תאריכים, ולאחר מכן להחזיר את הפחיות לקרטון שהיו עם ניילון נצמד, בכל קרטון 12 פחיות, ואז הגיעה למקום המשטרה.

הנאשם נשאל מי בעל העסק והשיב כי חושב שהעסק הוא של אחיו דודו. באשר לזהות האנשים שהיו במחסן בעת שהגיעה המשטרה השיב הנאשם כי כולם עובדים במחסן וכי מאמין שהם שכירים כמותו.

עת נשאל האם האחים ניסן ושרון שותפים בעסק עם אחיו השיב כי אין לו מושג.

כמו כן השיב כי אין לו מושג באשר לשאלה "כמה זמן העסק קיים ואיזה כלי רכב יש לאחיו דודו" ובאשר לשאלה האם הג'יפ מסוג פג'ארו שייך לאחיו, השיב כי אינו יודע.

הנאשם נשאל האם אחיו דודו עובד במחסן השיב כי אינו יודע, וכי לפני חודש וחצי נפגש עמו באותו מחסן. כמו כן השיב שאינו יודע איזה מוצרים מייצרים במחסן ואינו יודע לאן משווקת הסחורה, ובאשר לשאלה אם זה יומו הראשון במקום, השיב בחיוב.

הנאשם מסר כי פוטר מעבודתו בתנובה. נשאל אם יש לו מה להוסיף והשיב בשלילה.

הודעתו הוקראה ואושרה בחתימת ידו.

המוצג ת/4- אמרת הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 19:35

מאמרת הנאשם עולה כי החוקר הודיע לנאשם כי הוא נמצא עדיין תחת אותה אזהרה מהיום בשעה 11:50, הודע לנאשם כי אין הוא חייב לומר אלא אם רצונו בכך אולם כל שיאמר יירשם ועשוי לשמש הוכחה, הימנעות מלהשיב עשויה לחזק את הראיות נגדו, לאחר מכן הודעה לנאשם זכות היוועצות עם עורך דין, הבין את האמור ואמר מרצונו הטוב והחופשי. הנאשם חתם תחת האזהרה.

בהמשך בשורות 10-11 נרשם כי לאחר שחתם אמר הנאשם כי הבין את מה שהוקרא לו ומוכן לספר את כל האמת.

מסר כי פוטר מעבודתו כחודשיים עובר למסירת האמרה, רצה לפתוח פיצוציה, פנה בבקשת סיוע כספי לאחיו דודו ולבסוף לא יצא דבר.

מסר כי כחודש וחצי עובר לגביית אמרתו נפגש עם אחיו במחסן בחדיד בנוגע לעניין, אחיו אמר שאין לו אפשרות לסייע לו כספית בפתחת עסק, אולם הציע לו לעבוד עמו במחסן ולעזור לו. מסר כי הסכים וכי כשבועיים שלושה עובר לגביית אמרתו החל לעבוד במחסן, עבד שם חמישה ימים וגם במועד בו הגיעה המשטרה. מסר כי בימים אשר עבד במחסן עבדו עמו שי, שרון, ניסן ודודו אחיו. דודו היה בא לשעה - שעתיים, "עושה טלפונים והולך". מסר כי הוא ואחרים היו ממלאים בקבוקים של זכוכית של 1 ליטר שמן, ומדביקים תוויות של עץ הזית. את השמן היו ממלאים בתוך בקבוקים והשמן היה בתוך מיכל סילו שמכיל כמה מאות ליטרים של שמן.

הנאשם הבהיר בדיוק כיצד היתה מתבצעת הפעולה, וכן תאר את המיכל ממנו מולא השמן וכיצד חתמו את הבקבוקים עם פקק ושמו תוויות של עץ הזית.

בהמשך מסר כי את הפעולה הזו עשו שי ושרון והוא, ועבדו גם בנוסף על מוצר שנקרא פרינגלס, והבהיר את אופן הטבעת התאריכים על המוצר פרינגלס, ומסר כי יחד עמו על הפרינגלס עבדו שי, ניסן ושרון.

כמו כן מסר פרטים באשר למיכל הדבש, אופן המילוי והדבקת התוויות. יחד עמו מילאו צנצנות דבש גם דודו אחיו ושי.

הנאשם נשאל האם לאחיו דודו יש שותף במפעל בחדיד והשיב כי אינו יודע, למיטב ידיעתו אחיו הוא בעל הבית.

באשר לשרון מסר כי עבד עמם כמו כולם והיה אחראי על העבודה. לא ידע לומר כמה זמן עובד במפעל.

הנאשם נשאל באשר למוצרי היגינה וחומרי ניקוי שהיו במקום והשיב שאינו רוצה לומר סתם הואיל ולא התעסק עם הדברים האלה.

נשאל והשיב כי אינו יודע מהיכן מגיע השמן אך מסר כי מגיע במשאיות. מסר כי במועד גביית האמרה בבוקר הגיעה משאית ושפכה שמן למיכל סילו, את המיכל הם הביאו בעגלה עד למשאית.

לא עלה בידי הנאשם לומר מהיכן הגיע הדבש ולאן משווק הדבש.

לא עלה בידי הנאשם לומר מיהו הבעלים של הגי'פ מסוג פג'ארו.

עת נשאל הנאשם אם יש לו מה להוסיף השיב בגליון 3 שורות 16-21: "אני מתחרט מעומק הלב על המצב שנקלעתי אליו בידיעה ומבקש לעזור לי כמה שתוכלו, אשתי עם תינוק בבית ושני ילדים קטנים ואני ביקשתי רק להתפרנס כי פוטרתי מהעבודה וחיפשתי משהו קבוע ולא ראיתי בעבודה הזאת כמשהו קבוע אלא רק משהו זמני".

הנאשם אישר כי ההודעה הוקראה בפניו וחתם בחתימת ידו.

המוצג ת/5- דו"ח עימות מיום 29.11.10 בין הנאשם לשי מפעי.

הרישא לדו"ח העימות הינו הסכמת הצדדים לביצוע העימות בחתימת ידם מיום 29.11.10 בשעה 11:40. במסמך נרשם כי עורך העימות שאל את שי מפעי אם מוכן לבצע עימות עם ניר אוחנה בחשד ששניהם יחד עם אחרים עסקו בתקופה האחרונה במושב חדיד במשק 56 בימלוי שמנים ממיכלים לתוך בקבוקים וסגירתם והדביקת תוויות עליהם של שמן זית. כן בחשד של מילוי מיכלי דבש לתוך צינצנות וסגירתן והדבקת תוויות, כאשר החשד שלא מדובר בדבש אלא במוצר אחר.

כן בחשד והדפסת תאריכי תפוגה על מוצרי פרינגלס.

נרשם כי שי מפעי הביע הסכמתו לעימות וכן ניר אוחנה הביע הסכמתו לעימות וכן נרשם כי השניים הוזהרו כי האמור יכול לשמש נגדם כראיה בבית המשפט.

העימות החל בשעה 11:50, בראשיתו החוקר שאל את הנאשם מה עשה עם שי, הנאשם סיפר אודות מעשיו ומסר כי עמו עבדו גם שרון וניסן מפעי ושי מפעי והצביע על שי.

בהמשך פנה הנאשם לשי ואמר לו כי יש לו שלושה ילדים, אחד מהם תינוק, והוא, שי, עומד להתחתן, אמר לו כי בהכרות הקצרה הם התחברו, אהב את הראש שלו, ראש חיובי, אמר לו כי "אתמול מצאו אותם עם הפרינגלס אז מה זה משנה".

בתשובה שי שאל לאן הנאשם חותר ואמר כי זה לא קשור אליו.

בהמשך הנאשם מספר לשי כי שהה בלילה בכלא ניצן וכי פרצו לביתו והגנב היה מול אשתו, וכי יש לו שלושה ילדים ואשתו צרחה והגנב ברח עם התיק, שאל מי ידאג לילדיו כשהוא לא נמצא שם, שרון, שי, ניסן אחיו. אמר כי "מי שהיה באמת דואג לי היה מגיע לכאן ושולח אותי מכאן כי הוא יודע שאין לי עניין בדבר".

שי אמר כי בחיים לא מחק ושאל את הנאשם האם הוא מחק מהפחיות.

הנאשם השיב כי הוא עצמו מחק יחד עם שרון ולא ראה כי שי מחק. אמר כי הכניס יחד עם שי לקרטונים את הפחיות לאחר שהודפסו.

הנאשם פנה לשי ואמר לו: "תסתכל עלי רגע. תפתח את הראש רגע, זה לא משנה פרינגלס עץ הזית או דבש". שי השיב כי אינו יודע בא לעבוד בסך הכל.

החוקר הפנה שאלה לנאשם האם שי עבד עמו במילוי דבש ובקבוקי שמן והדבקת תוויות, הנאשם השיב כי מילוי שמן לבקבוקים כן. מילוי דבש לצנצנות פלסטיק כן והפרינגלס מה שהיה. טען כי הוא אינו זוכר לגבי הדבקת התוויות. למיטב זכרונו שמן פעמיים ודבש פעם אחת שהיה שם שעה וחצי באותו ספציפי.

שי השיב כי היה במקום אך לא מילא שמן ולא דבש, ואינו קשור לזה בכלל וזה לא העבודה שלו.

החוקר הפנה שאלה לשי, האם הנאשם משקר לגבי מילוי השמן והדבש, ושי השיב כי זוהי לא העבודה שלו וכי אם מילא כמה פעמים בודדות שמן מהמכונה לבקבוקים ועזר במילוי דבש.

הנאשם אמר כי הוא מילא דבש ושמן ושי מדי פעם בא לעזור במילוי הדבש והשמן ושי אישר האמור.

שעת סיום העימות נרשמה 12:20 ומופיעה חתימת ידם של הנאשם ושי מפעי על דו"ח העימות.

3. פקד זוהר שוקר (עמ' 62-77)

העד הינו מפקד משטרת גדרה. במועד הארוע שמש כסגן יחידת מפקד ההונאה במחוז מרכז.

בחקירתו הראשית, מסר כי ליווה את הפשיטה על המקום, פיקח על החקירות וחתם על מסמכי מעצר ושחרור. הוצג בפני העד המוצג ת/6 - דו"ח קצין ממונה מיום 28.11.10 בשעה 18:00.

המוצג ת/6 - מהמוצג עולה כי בשעה 18:15 לאחר שמיעת דברי החוקר יצחק אמסלם ולאחר עיון במסמכים והעדויות ולאחר אזהרה החשוד אשר אמר בתגובה "הייתי במקום הלא נכון", עורך המסמך שוכנע כי קיים יסוד סביר כי החשוד ביצע עבירה של זיוף מזון, מכירה, השכרה, והפצת טובין לשם מסחר ואיסור הונאה בייצור ושיווק, והוחלט לעוצרו בחשד של שיבוש הליכי חקירה סיכון בטחון אדם וצורך בנקיטת הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כהחשוד במעצר.

העד מסר כי החליט לעצור את החשוד לאור ריבוי מעורבים והיותו במקום ששימש לזיוף שמן זית ודבש, והיו פעולות

חקירה שהיה עליו לבצע והיה חשד לשיבוש. כמו גם הוחלט על מעצרו לאור חומרת העבירה.

באשר לחשש לשיבוש, הבהיר כי היה ריבוי מעורבים במקום והנאשם העיקרי טרם אותר, והנאשם העיקרי היה אחיו דודו.

כמו כן העד ערך מזכר נוסף, המוצג ת/7, וכן ערך את כתב הערובה, המוצג ת/8.

המוצג ת/7 עניינו שיחה ביום 29.11.10 עם אשתו של דודו אוחנה. העד שאל את גב' אוחנה היכן בעלה והשיבה שאינו בבית. הודע לה שתמסור לדודו שצריך אותו לחקירה ומחפשים אותו, ומסר לה את פרטיו. גב' אוחנה אמרה שהיא תדאג שהוא יצור עמו קשר.

המוצג ת/8 הינו כתב ערובה, שחרורו של הנאשם מיום 29.11.10 בשעה 16:08. הנאשם שוחרר בתנאים לפיהם התחייב שלא ליצור קשר עם המעורבים כולל דודו אוחנה במשך 15 ימים, מעצר בית למשך חמישה ימים בביתו, כמו כן התחייב להתייצב ככל שידרש לחקירה, וחתם על התחייבות עצמית בסך 5,000, כמו כן נחתמה בענינו ערבות צד ג' על סך 5,000 ₪ על ידי אשתו.

העד אישר עריכת המוצג והאמור בו.

העד מסר כי ניתן היה לשחרר את הנאשם ברגע שחלפו העילות בגינן הוחלט לעצרו, הובטחו תנאים של אי שיבוש ואי יצרת קשר עם מעורבים.

עת נשאל אם היה משהו מיוחד בהתנהגותו של הנאשם בעת השיחה עמו עת הוחלט לעוצרו, השיב כי חלפו ארבע שנים ואם היה משהו רלוונטי היה זוכר או היה רושם, מאחר ולא נרשם דבר אינו יכול ליתן תשובה (עמ' 64 שורות 11 - 14).

באשר לטענה לפיה הופעל על הנאשם לחץ או הובטחו לו הבטחות כאלה ואחרות, השיב ובלשונו: "לא הובטחו שום הבטחות. יש הרבה נחקרים שנלחצים ממעמד החקירה. לא זכור לי משהו מיוחד, ובוודאי לא הובטחו הבטחות" (עמ' 64 ש' 16-17).

נשאל עמדתו באשר לטענה לפיה מועד המעצר ומועד השחרור נבעו כחלק מאמצעי לא לגיטימי להוציא מהנאשם הודאה, והשיב ובלשונו: "אם זה היה נכון בעצם מה שהוא מסר ובעקבות מה שמסר החלטתי לשחררו אז הייתי משחררו באותו יום אם הטענה הזו נכונה, אבל אין קשר בין מה שהוא מסר, אין קשר בין התוכן לבין ההחלטה למעצר". (עמ' 64 ש' 20-22).

בחקירתו הנגדית, נשאל בין השאר מדוע שי מפעי אשר נעצר ביחד עם הנאשם ועם אחיו ניסן, ולשיטת הסניגורית טען שעבד במקום ולא מסר אינפורמציה מרובה לרבות לא לגבי הבעלים, שוחרר באותו היום בשעה 18:36 כפי שעולה מ/נ1, כתב ערובה מיום 28.11.10 שעה 18:36, בענינו של שי מפעי, בעוד הנאשם נעצר, ונשאל אם יש שוני ביניהם. השיב כי חלפו ארבע שנים ואין בידו למסור תשובה ובלשונו ב"שלוף", עם זאת מסר כי אם שוחרר שי מן הסתם לא נמצא לנכון להשאירו במעצר, המעצר אינו עונש (עמ' 66 שורות 6 - 10).

נשאל מדוע הנאשם היה מסוכן יותר משי ומדוע נרשם בדוח המעצר שלו סיכון בטחוננו של אדם. העד השיב כי אין בידו למסור התשובה הואיל וחומר החקירה לא מונח לפניו. עם זאת טען כי אם שוחרר כנראה שהחלופות עמדו בקריטריונים ולא היתה בעיה לשחררו. אישר כי שי והנאשם שוחררו בתנאים של מעצר בית ואי קשר עם מעורבים אחרים.

נשאל בשנית לעילה בגינה הנאשם נותר במעצר בעוד שי שוחרר באותם התנאים למחרת היום, נאמר לעד כי ריבוי המעורבים רלוונטי לגבי שניהם והעבירות המיוחסות לשניהם זהות. העד מסר כי בהעדר חומר ראיות בידו אינו יכול להבהיר את מניעיו לגבי השיקולים השונים (עמ' 67).

נשאל העד אם בשטח הנאשם נשאל אודות אחיו, וטען כי לא זכור לו, ובלשונו כפי שנרשם (עמ' 68), נשאל אם הנאשם הופרד בשטח מהאחרים ובוצע מולו תשאול, והשיב שאם הדברים היו, הדבר היה נרשם (עמ' 68).

הבהיר שרק לאחר שזומן הנאשם לראיון עמו הוא החליט לאחר הראיון לעצרו. הבהיר כי פעמים בעקבות ראיון הוא מחליט לשחרר והדבר קרה בעבר (עמ' 69).

אישר כי דודו נעצר זמן רב לאחר ששוחרר הנאשם, והגם שהנאשם שוחרר עובר למעצרו של דודו אחיו, בעת שחרורו הסתיימו הפעולות שמחייבות מעצר.

באשר לשאלה אם הנאשם כגרסתו "התפרק" ואמר שהוא לא יכול לשהות במעצר הואיל והוא נקי מסמים כבר תשע שנים ואם יחזור למעצר יכול למעוד לשימוש, והוא ביקש שלא יעצרו אותו והוא מוכן לעשות הכל, להגיד הכל, רק שלא יעצר, השיב העד כי לא זכור לו דבר כזה ואם היה דבר כזה זה היה מתועד (עמ' 70).

בהמשך נשאל אם ברגע שהוא רואין והודע לו על המעצר הוא אמר שהוא מוכן להגיד הכל, לעשות הכל רק שישוחרר ולא יוכנס לתא המעצר וכי הוא בסכנה של מעידה ושימוש בסם, והוא נגמל מסמים תשע שנים ומפחד שיקרה לו משהו והוא לא יעמוד בזה, השיב העד פעם נוספת שלא זכור לו דבר כזה (עמ' 71).

העד הבהיר כי הוא הודיע לנאשם על מעצרו.

מסר כי חדרי החקירות הם ביבנה וחדרי המעצר במקומות אחרים, ולעיתים חשודים במעמד החקירה ממתנינים עד שיסתיימו חקירות אחרות ואז מלווים אותם לבתי המעצר. אפשרי במקרה הנדון שבעת ההמתנה, ולאחר ההחלטה על המעצר, ובין זמן הליווי למעצר, הנאשם מסר שהוא רוצה לספר את כל האמת (עמ' 72).

העד לא זכר אם הנאשם שוחרר בבית המשפט, ללא דיון, בתנאים. הוא גם לא זכר שהחוקר אמסלם מסר לו שהנאשם ביקש במהלך חקירתו שיעזרו לו להשתחרר.

בחקירתו החוזרת הבהיר העד כי כיהיות והנאשם ודוד הם אחים הקשר חזק יותר והיה צורך להרחיק אותו מחשש לשיבוש גדול יותר.

לשאלתי לפיה האם הנאשם נותר במשמורת חוקית על מנת למנוע שיבוש בשל הקרבה לאחיו שהיה חשוד, מדוע שוחרר למחרת בטרם אותר האח, השיב כי יכול להיות שלאחר חקירתו לא מצאו חשש לשיבוש (עמ' 74).

בהמשך הוצג לעד פרוטוקול דיון מיום 29.11.10 בעניינו של שרון מפעי ממנו עולה כי הוגשה בקשה למעצר בעניינו וכי

היו פעולות חקירה לבצע, חלקן בעת החשוד נתון המעצר.

ראיות הגנה:

הנאשם - מר אוחנה ניר (עמ' 96-77)

הנאשם טען בקליפת אגוז, כפי שיפורט להלן, כי הוא מסר את אמרותיו בעקבות מצוקה פנימית בעקבות מעצרו. טען כי הוא אמר לחוקר אמסלם, עובר לחקירה ואחרי שנעצר על ידי פקד זוהר, שהיה מכור לסמים, וכי זה אסון עבורו להיכנס למעצר בשל חשיפה אפשרית לסמים. החוקר לדבריו השיב לו כי הוא ימסור את תפקידו של אחיו במחסן ומהו תפקידו של שרון במחסן, והם, קרי, השוטרים, ובלשון הנאשם יעשו מאמצים הכי גדולים שיש שהוא לא יובא למעצר, וישוחרר (ראו דבריו בעמ' 83), והכל כפי שמפורט להלן בהרחבה.

הנאשם מסר כי ביום 28.11.10 הוא נעצר במושב חדיד. עובר למועד מעצרו, הוא עבד כמפעיל מכונות בתנובה ברחובת, במשך כשלוש שנים, שם עסק במילוי חלב והפעיל את המכונה. בין השאר, הוא התעסק באריזת החלב, מילוי ובתפוקה של החלב. כחודש עובר לנובמבר 2010 הוא פוטר מהעבודה. כחודש היה ללא עבודה ועבד בעבודות מזדמנות, עד שעלה בידו להשיג את העבודה שבעקבותיה נעצר.

לדבריו, הוא שאל את אחיו דודו אם יש לו עבודה עבורו, הואיל ואחיו מכיר אנשים רבים. אחיו הפנה אותו לשרון מפעי, אותו הוא הכיר כשנתיים עובר לארוע. לכשנפגש עם שרון במשרדו, שרון אמר לו שצריך להגיע אדם בשם גנדי, והוא מי שיוכל לענות אם קיימת עבודה עבורו או לא. הנאשם מסר כי הוא היה במקום אולי כעשר דקות, כך בלשונו, ביום מעצרו. הוא זוכר כי הוא הכין קפה לשרון ולאחיו ניסן, וכעבור כעשר דקות, בלשון הנאשם, "כל העולם היה שם", וכוונתו למשטרה.

לדבריו הוא זוכר כי השאלה הראשונה של השוטרים היתה היכן דודו אוחנה, והוא נתבקש להציג תעודת זהות. לאחר שהוצגה תעודת הזהות שלו השוטרים אמרו לו לזוז לצד והוא נשאל למעשיו במקום, כמה זמן הוא עובד במקום, והוא הסביר את מה שטען לעיל.

הוא עוכב ושאל מדוע הוא מעוכב, ונאמר לו "על זיוף של דבש, זיוף של שמן, זיוף של כל מיני דברים. וזה השלב שנפל לי האסימון מה אני עושה שם באמת" (עמ' 79 ש' 24 - 25). הסביר כי הוא הבין בשלב הנ"ל שבמקום עוסקים בדברים בלתי חוקיים, ושאל עסקינן בעבודה. עד למועד בו נלקח לחקירה, הוא חשב שהוא בא לעבוד במקום.

הנאשם טען כי בחקירתו הראשונה, החקירה אשר נחקר על ידי השוטר אמסלם, הוא מסר את אותם הדברים שמסר בראשית עדותו, אולם השוטר לא האמין לו. הנאשם נתבקש להבהיר את דבריו באמרתו במשטרה (האמרה שסומנה כ-ת/3), שם נשאל לגבי האנשים שהיו במחסן כאשר הגיעה המשטרה, ומסר "כולם עובדים במחסן ואני מאמין שהם שכירים כמוני".

נשאל אם זה היה המידע שהיה בידו בעת שמסר אמרתו, והשיב כי זו היתה השערתו ובלשונו: "ששיערתני כל הענין עם הפרינגלס שם שרץ ומחיקת התאריכים מה שהם עשו שם אז כנראה הם עובדים שם כולם" (עמ' 80 שורות 26 - 27).

נשאל על ידי ב"כ היכן הוא שהה מהמועד בו סיים למסור את אמרתו הראשונה ועד למועד בו נכנס לפקד זוהר שוקר

שהודיע לו שהוא עצור, והדגישה ב"כ, שבאמרתו הראשונה הוא נשאל לגבי תפקיד הנוכחים הנוספים שנעצרו במקום ומי בעל המקום, והשיב שאינו יודע. הנאשם השיב כי הוא ישב בחדר החקירות והבין שהוא עצור שהולכים לעצור אותו, ובלשונו "לא זוכר אם אז נתנו לי לדבר עם אשתי או משהו, באותו שלב, אבל אני מבחינתי פשוט התרסקתי שם, התרסקתי מבחינה נפשית, שאין מצב שאני נכנס למעצר, אין דבר כזה. אני במצב שלי זה מסוכן מאד אם אני אהיה במעצר. אגדיר את זה ככה: רק בגלל המצב שלי. בגלל השימוש בסמים. היום אני 12.5 שנה, אז היה 9 שנים. אני עשיתי שינוי בחיים שלי וזה פשוט בלתי אפשרי שאני נכנס למעצר, וסמים וחשיפה לדברים שאני מנסה להמנע מהם כל כך הרבה שנים על ידי עבודה וזוגיות ומשפחה והכל. " (עמ' 81).

הנאשם טען כי בשלב הנ"ל החוקר אמסלם נכנס לחדר והוא דיבר איתו והוא אמר לו שהוא בוכה ואכן הוא בכה, והוא אמר לחוקר שאין מצב שהוא יכנס למעצר, ומה אפשר לעשות שיגיד לו. לדבריו החוקר אמר לו כדלקמן: "תקשיב, אתה תגיד לי מה הקשר של אחיך למחסן, מי הבעלים של המחסן, אנחנו יודעים שזה אחיך דודו, ואיך שרון בתמונה ומה עושה אח של שרון, תגיד לנו את כל זה ונעשה מאמץ גדול לשחרר אותך. זה מה שנאמר לי. זה כמו אני אתן לכם הכל מה שאתם רוצים לדעת וכל מה שאתם רוצים לשמוע אני אתן לכם, ואז הוא קרא לחוקר שוקרון, לפקד שוקרון, ואז הוא הכניס אותי לחדר והתחיל לשאול אותי בחקירה השניה מה אחיך איך קשור למחסן... " (עמ' 81 ש' 6 - 16).

הנאשם אמר כאשר הוא נשאל על ידי החוקר אמסלם מה הקשר של אחיו למחסן, ואם הוא הבעלים, ואם הוא יודע שהוא הבעלים, השיב: "וודאי, זה מה שאתה רוצה לשמוע תקבל הכל" (עמ' 81 ש' 23). טען כי ידע שהמטרה רוצה לשמוע אודות אחיו הואיל ובמהלך כל היום הוא נשאל היכן דודו אוחנה והוא שמע משוקר ומאמסלם ומיכל, משלושתם, שדוד אוחנה הוא הבעלים של המקום, וכי הוא ממשיך לשקר וכי הוא יודע את העובדה. לפיכך טען הנאשם כי מה שנוצר בחקירה ובלשונו "שאם זה מה שאתה רוצה את דודו אוחנה אתן לך אותו על מגש, רק אני לא נכנס. לא נכנס למעצר. ומשם יצאה החקירה הזאת" (עמ' 82 רישא).

נשאל על ידי ב"כ אם בחקירה הוא דיבר רק על דודו אוחנה. הנאשם השיב כי הוא דיבר גם על עצמו ועל הנוספים שהיו במקום והשיב לשאלות חוקר. נשאל כיצד הוא ידע מה המטרה רוצה שיאמר בנסיבות בהן לדבריו המטרה הזכירה את שמו של דוד אוחנה.

טען הנאשם "הבנתי שאת מי שהם מחפשים זה דודו אוחנה ואת שרון" (עמ' 82 ש' 15), וזאת הבין מדברי החוקר אמסלם.

עוד מסר כי נשאל לגבי המכונות ומה עשו הוא והאחרים במקום וידע להשיב הואיל והוא היה במקום כעשר, חמש עשרה דקות, ובלשונו "אני צילמתי את המכונות בעין". מסר כי הוא מכיר את המכונות, ומשכך, לא היתה לו בעיה להשיב כיצד מילאו שמן וכיצד עשו פעולות שונות.

נשאל העד על ידי ב"כ כיצד בנסיבות שהוא טען שהוא זוכר את עצמו מכין קפה ופתאום הגיעה מטרה, בפרק זמן כה קצר הוא הספיק לראות את שלוש המכונות וגם כיצד מתפעלים אותן. הנאשם השיב כי על מנת להגיע לפינת הקפה יש לעבור את כל המחסן, ובמעבר ניתן היה לצפות במכונות.

טען כי הוא אמר לחוקר אמסלם לפני החקירה ואחרי שנעצר על ידי פקד זוהר, שהיה מכור לסמים וזה אסון בשבילו להיכנס למעצר בשל החשיפה לסמים, והחוקר השיב לו "אין בעיה אתה תגיד לנו מה התפקיד של דודו במחסן ומה התפקיד של שרון במחסן ואנחנו נעשה את המאמצים הכי גדולים שיש שלא תובא למעצר ונשחרר אותך" (עמ' 83).

רישא).

לשאלת ב"כ, אשר הציגה בפניו את התזה לפיה אחרי החקירה הוא נותר במעצר ולמחרת נערך בינו לבין שי עימות, השיב בחיוב.

לשאלתי הכיצד לאחר שהוא מסר את מה שמסר, ובלשונו נתן להם את דודו אוחנה על מגש, בדיעבד הוא לא שוחרר, והיה עליו לדעת שהעובדה שהוא נותן את האחרים על מגש לא מאפשרת לו להשתחרר, השיב כי לאחר החקירה נאמר לו שבשל השעה המאוחרת לא ניתן שלא לעצור אותו, אולם הוא ישלף, כך בלשונו, לפני המשפט ולכאורה האמין לחוקרים.

נשאל על ידי הסניגורית מדוע הוא סיפר לשי על מצוקתו במהלך העימות, קרי, על העובדה שבעת שהוא שהה במעצר נפרץ ביתו ורעייתו התמודדה עם גנב והוא חשש לילדיו. כמו כן מדוע הוא אמר לו "תפסו אותנו עם הפרינגלס" כביכול תודה גם אתה, ובעצם הוא אמר לשי אני הודיתי בוא תודה גם אתה, מדוע הוא עשה זאת. הנאשם השיב שאינו זוכר "את הקטנות האלה" אבל הוא זוכר שהוא סיפר לשי על אשתו.

נשאל הנאשם על ידי מדוע בנסיבות בהן הוא טען שהוא רצה לתת את הכל על המגש והוא נתן את ראשו של אחיו על מגש, מדוע בנסיבות אלה, כשנשאל על הדבקות התוויות, השיב שאינו זוכר. נאמר לו על ידי כי מי שרוצה לתת הכל על מגש, היה מודה גם בהדבקות התוויות. השיב הנאשם שהוא התמקד יותר לכיון המכונות אותן הוא יודע להפעיל, שם הוא ידע הכל.

נשאל על ידי ב"כ אם הוא הסכים לעשות את העימותים והשיב שזה היה בהסכמה של לילה לפני, בעת שנאמר לו שישחררו אותו בתמורה, ובהמשך תיקן את דבריו "לא בתמורה אבל תצטרך להמשיך להתעמת אם נקרא לך לבוא ולהתעמת" (עמ' 85, ש' 21 - 22).

נשאל הנאשם על ידי אם גרסתו היא שהוא בא באותו היום לחפש עבודה, והיה במקום פרק זמן קצר לפני בוא המשטרה, מדוע בנסיבות בהן שי לא הודה הוא שכנע אותו להודות. כמו כן בנסיבות בהן שי אישר שהוא, קרי, שי, בא לעזור לו, קרי, לנאשם, הנאשם לא טען על אתר שגרסתו של שי אינה נכונה, ולא טען על אתר כי הוא לא עבד במקום ושי לא בא לעזור לו.

השיב הנאשם כדלקמן: "לא יודע אם הוא עבד שם או לא עבד שם, לא יודע אם מילא שם שמן או לא" (עמ' 86 ש' 7).

לוא כוחו, עת נשאל אם הוא שוחרר לאחר העימות באותו יום, השיב בחיוב.

כמו כן השיב בחיוב לשאלה לפיה הוא סרב לעשות עימותים נוספים לאחר ששוחרר, והבהיר כי הוא סירב לעמוד בנסיבות בהן הוא הוכנס למצב לא נעים והנסיבות גרמו לו לתחושה לא טובה.

לשאלת בא כוחו השיב כי אינו זוכר מדוע ביום 28.11.10 מסר לחוקרת כי כל מה שמסר לחוקר איציק אמת.

נאמר לנאשם על ידי בא כוחו כדלקמן: "חזרת וטענת שהדברים שאתה מסרת הם לא הכל אמת לאמיתה, שנאמרו תוך לחץ, שהרגשת את המצב והלחץ הנפשי וכל הבלגן של הסמים. תסביר מה היתה התחושה שלך ולמה הגעת למצב שאתה אומר דברים שהיום אתה חוזר בך מהדברים שמסרת... " ונתבקש הנאשם להבהיר את מצבו הנפשי באותה עת.

(עמ' 86 סיפא).

הנאשם השיב שהוא לא יכול היה לפרנס את ביתו וילדיו והמשיך לעבוד ויום למחרת עת קראו לו לעמות לא רצה לשמוע כלום, לא רצה לדבר על אף אחד או לומר דברים שאינו אמור לומר.

בחקירתו הנגדית דבק הנאשם בגרסתו לפיה לא עבד במקום והיה במקום זמן קצר לפני בוא המשטרה.

כמו כן מסר כי ביקר פעם נוספת במחסן למספר דקות.

טען כי בחקירתו המציא שעבד במקום חמישה ימים (עמ' 88). נשאל אם אמר למשטרה מה שהם רוצים על מנת להשתחרר והשיב בחיוב. משכך נשאל מדוע השיב שאינו יודע מה עשו במקום עם חומרי ההיגיינה והחיטוי, והשיב שהתכוון למכונות, זה הכיוון אליו הלך (עמ' 89 ש' 7).

טען כי נאמר לו שיתן את דודו וישוחרר (עמ' 89 ש' 8 - 9).

נשאל אם היה נשאל על מצבור נשק האם גם אז היה מפליל את אחיו, השיב שהדבר נראה לו מוגזם (עמ' 89).

נשאל מדוע השיב אם כך על דבש, שמן ופרינגלס ולא על טמפונים וחומרי ניקוי, ותשובתו היתה "אותו רגע חשבתי שזה יהיה ממש כבר כאילו מצוץ מהאצבע אם אדבר על טמפונים" (עמ' 90, ש' 1).

נשאל אם בנסיבות שהיה מוכן לתת ראשו של דודו על מגש, מדוע לא סיפר שהוא מנהל המקום ולא מסר מהיכן הסחורה הגיעה. תשובתו של הנאשם לא היתה עניינית (עמ' 90 שורות 22-20).

נאמר לנאשם שהוא לא אמר ששרון שותף בנסיבות בהן אמר שהשיב לכל מה שרצו, וטען שאינו זוכר (עמ' 90, ש' 24 - 25).

נשאל אם בזמן קצר שהיה במקום יכול היה "לצלם" המכונות ברמה שידע פרטים שלהן, והשיב בחיוב. בנסיבות אלה נשאל מדוע באמרתו הראשונה בטרם היה עצור מסר דברים שיש בהם להפליל אחרים לעניין הפרינגלס. השיב שראו אותו עומד ליד הפרינגלס עם התאריך שעובר ולכן לא היה מה לשקר (עמ' 91, ש' 27 - 28).

נאמר לו, שלא מסר שנתפס בדרכו להכין קפה, טען כי אפשרי שעמד ליד אנשים והיתה בקשה כל שהיא, אולם הוא לא עבד ולא מחק (עמ' 92, רישא). את הפרטים לגבי הפחיות ומספריהן ידע לשיטתו כי היו מונחים במקום. אישר כי בשלב בו מסר את האמרה הראשונה טרם נאמר לו שהוא עצור (עמ' 92, ש' 20 - 21), משכך, נאמר לו שכבר בשלב הנ"ל מסר כי חושב שהעסק שייך לאחיו דודו וערבו. השיב כי אחיו הפנה אותו לשרון לברר אם יש עבודה ושיער שהוא הבעלים או שותף (עמ' 92, ש' 25 - 27). עוד אישר כי ברגע הנ"ל לא היה איכפת לו שמערב את אחיו או מסכנו בחקירה פלילית.

נאמר לנאשם שעוד במפעל, בטרם נלקח לתחנה, בדוח העיכוב נרשם כי הוא טען כי הוא עובד במקום. השיב, שהתכוון שהשאלה הייתה "אם אתה עובד שם, אם אתה שם, מה הסטטוס" (עמ' 93, ש' 16).

נשאל הנאשם הכיצד, הגם שהפליל את אחיו ואחרים ובדיעבד לא שוחרר מהמעצר, שיתף פעולה למחרת היום במהלך העימות. השיב הנאשם "אמרת קודם, אמרו שבגלל השעה המאוחרת אי אפשר לבטל את המעצר, אמר אל תדאג מלה

שלי, שוקר אמר, מלה שלי אני שולף אותך אתה לא עולה למשפט" (עמ' 93, ש' 20 - 21).

נאמר לנאשם כי גם במהלך העימות המטרה שלו היתה לשכנע את שי להודות ולמסור נתונים אודות שי ולהפליל את שי, עם זאת, הוא דייק מאד באשר למעשיו של שי במקום. משכך, נשאל מדוע, אם הוא מאד רצה להשתחרר, מדוע הוא הקפיד לציין את העובדה שהוא לא ראה ששי מחק תאריכים. השיב הנאשם שאינו יודע מה היתה הסיטואציה באותו עימות (עמ' 93, ש' 26).

נשאל מדוע, במצב בו הוא הושם עם שי בחדר אחד על מנת להפליל את שי, הוא לא אמר ששי עשה פעולות כמו מחיקת תאריכים, מילא שמן, הביא שמן ונהג. גם לשאלה זו השיב הנאשם שהוא אינו זוכר מה היה הקו של אותו רגע (עמ' 94, רישא).

נשאל הנאשם אם אפשרי שהוא אמר בעימות את שאמר לגבי הפרינגלס הואיל ותפסו אותם בכף מבצעים פעולות עם מוצר הפרינגלס, וכי אמירתו לא נבעה מלחץ. השיב הנאשם "זה היה באמת" (עמ' 94, ש' 9).

נשאל הנאשם מדוע היה לו חשוב לומר, ביום 30.11.10, לאחר ששוחרר וזומן לחקירה על ידי החוקרת מיכל, לאחר שהוזהר ומסר כי הוא אינו מוכן יותר לעימותים, שכל מה שאמר בחקירה מיום ה - 28 לחוקר איציק, הכל אמת לאמיתה, והשיב שאינו זוכר מדוע אמר את זה (עמ' 94, ש' 23 - 27. בהמשך, עת נשאל גם על ידי, פעם נוספת, את אותה השאלה, השיב "לא יודע, אולי עוד פעם שיביאו אותי או שיקחו אותי עוד פעם" (עמ' 95, ש' 7 - 11).

נאמר לנאשם כי גרסתו היתה שהבהירו לו שאם הוא ימסור עדות הוא ישוחרר, אולם השוטרים מיכל, איציק וזוהר שללו את דבריו. השיב הנאשם "אמרתי ואני אגיד עוד פעם אפילו, איציק אמסלם ושוקר אמרו לי אנחנו נעשה את המאמצים הכי גדולים לא להכניס אותך למעצר הלילה ועל זה נתפסתי" (עמ' 95, ש' 19 - 20).

נשאל הנאשם "אתה אמרת לנו מצב שבו מבהירים לך תן לנו את דודו ונתאמץ בשבילך והם שוללים את זה". השיב הנאשם "זה מה שהיה" (עמ' 95, ש' 21 - 22).

נאמר לנאשם שהוא מסר שלאחר הראיון וההחלטה למעצר הוא התפרק ובכה, והשוטרים לא אימתו את דבריו. השוטרים אמרו כי אם היה מתרחש ארוע כמתואר על ידו, הדבר היה נכתב ובפועל לא נכתב מאומה. השיב הנאשם שהשוטרים לא זוכרים. כמו כן, נאמר לנאשם שלא נרשם על ידי החוקר איציק שהוא אמר שהוא מפחד לחזור למעצר מאחר והוא נקי מסמים. השיב הנאשם שהוא דיבר עם החוקר על כך.

נאמר לנאשם שכאשר הוא דיבר על כך עם מיכל, החוקרת מיכל רשמה את דבריו, ואפשרי שלאיציק הוא לא אמר, הואיל והדברים לא נרשמו. הנאשם דבק בגרסתו לפיה הוא דיבר על כך גם עם החוקר איציק ואפשרי שהחוקר לא יחס לכך חשיבות.

2. **המוצג נ/1** - המוצג הינו כתב ערובה בעניינו של מפעי שי, מיום 28.11.10 שעה 18:36.

החשוד שוחרר בתנאים לפיהם, בין השאר, נאסר עליו ליצור כל קשר בכל דרך שהיא או להיפגש עם כל המעורבים בפרשה. היה עליו להמצא בביתו לתקופה של 5 ימים, ובנוסף חתם על התחייבות עצמית על סך ₪ 5,000.

הוראות החוקיות וההלכה הפסוקה:

1. סעיף 12(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, (להלן: "פקודת הראיות") מורה:

"עדות של הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה הייתה חופשית ומרצון".

2. בע"פ 5121/98 רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' (08.05.06) (להלן: "הלכת יששכרוב"), כב' בית המשפט בחן שתי סוגיות עקרוניות, האחת "האם בהשראתו הפרשנית של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו... יש לקבוע כי העדר הודעה כדין בדבר זכות ההיוועצות בעורך-דין, פוסלת בהכרח קבילותה של הודאת נאשם בהתאם לסעיף 12 לפקודת הראיות ... שאלה זו עניינה בפרשנות הוראת-סעיף 12 הנ"ל, המתנה קבילותה של הודאה בהיותה "חופשית ומרצון". שנית, האם ניתן להורות על פסילתה של הודאה כאמור מכוח דוקטרינה פסיקתית-הלכתית לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין...".

כבוד בית המשפט קבע בפסק דינו בסעיף 33 "זכותו של נאשם לשלמות גופו ונפשו וזכותו שלא להיות מבוזה או מושפל מעבר לנדרש כתוצאה מעצם קיומה של חקירה, הוכרו בפסיקתו של בית-משפט זה גם לפני חקיקת חוק היסוד כזכויות-יסוד בסיסיות הכלולות "במגילת הזכויות השיפוטיות... עם חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, נקבע במסגרתו במפורש כי "אין פוגעים בחייו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם" וכי "כל אדם זכאי להגנה על חייו, על גופו ועל כבודו...".

כבוד בית המשפט קבע בהמשך "נוכח התכלית שעניינה הגנה על זכויות נאשמים בחקירתם ובהשראתו של חוק היסוד, מן הראוי לפרש את כלל הפסילה המעוגן בסעיף 12 לפקודת הראיות כך שאמצעי חקירה פסולים שיש בהם כדי לפגוע שלא כדין בזכותו של הנחקר לשלמות הגוף או כדי להשפילו ולבזותו מעבר לנדרש כתוצאה מעצם קיומה של חקירה, יובילו לפסילתה של ההודאה...".

בהמשך כבוד בית המשפט קבע בסעיף 34 "לצד ההגנה על שלמות גופו ונפשו של הנחקר, נועד סעיף 12 לפקודת הראיות על-פי לשונו המפורשת להגן על אוטונומית הרצון ועל חופש הבחירה של הנאשם במסירת הודאתו בחקירה (הודאה "חופשית ומרצון")."

כב' בית המשפט קבע בהמשך, בסעיף 63 לפסק הדין, כדלקמן "דוקטרינת הפסילה הפסיקתית - טיבה וגדריה..." "הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראייה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, לבית-המשפט מסור שיקול-דעת לפסול קבילותה של ראייה בפלילים, אם הוא נוכח לדעת כי הראייה הושגה שלא כדין וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדריה של פסיקת ההגבלה.

הנה כי כן, בהתאם לדוקטרינה הפסיקתית, פסילת קבילותה של ראייה בפלילים בשל דרך השגתה, תלויה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד - כי הראייה הושגה שלא כדין; והשני - כי קבלת הראייה במשפט תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פסיקת ההגבלה...".

בהמשך, כב' בית המשפט קבע בסעיף 64 לפסק דינו לענין "ראיה שהושגה שלא כדין" כי לא ניתן ליתן תשובה מדויקת וממצה בשאלה מהי ראיה שהושגה שלא כדין "ניתן לומר כי מדובר בראיה שהושגה באמצעי חקירה בלתי חוקיים, קרי - מנוגדים להוראה הקבועה בחוק... "

בהמשך כב' בית המשפט קבע "מכל מקום, לשם פסילת ראיה על-פי הדוקטרינה הנדונה, נדרשת זיקה בין הפעלתם של אמצעי החקירה הבלתי כשרים לבין השגת הראיה..."

בסעיף 76 לפסק דינו כב' בית המשפט קבע "הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עמנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסיקת ההגבלה. מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין..."

בהמשך כב' בית המשפט קבע "נוסחת האיזון האמורה תיושם על-פי שיקול-דעתו של בית-המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות-המידה המנחות עליהן עמדנו. אמות-מידה אלה נוגעות לאופיה ולחומריתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומיושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הודאות נאשמים".

3. כב' השופט קדמי בספרו "על הראיות", הדין בראי הפסיקה, חלק ראשון, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009, כתב באשר "ליצירת לחץ נפשי בלתי הוגן":

"קבוצה זו אף היא מתייחסת לשיטת החקירה והמבדיל בינה לבין קודמתה נעוץ בכך, שהראשונה עיקרה באמצעים המאיימים לשבור את רוחו של הנחקר "מבחוץ" (צורת הצגת השאלות, זמן החקירה, משך החקירה, וכיוצ"ב אמצעים "חיצוניים"), בעוד שהשנייה שמה את הדגש על אמצעים המאיימים לשבור את רוחו של הנחקר "מבפנים" (השפלה, נגישה, גידופים, מניעת תרופות, וכיוצ"ב אמצעים הפועלים בתוך נפשו של הנחקר פנימה). הראשונה - מאיימת לשבור את רוחו של הנחקר ולטמטם את חושי; השנייה - מאיימת ליצור בלבו של הנאשם תחושת חוסר אונים מוחלט מפני החוקר הכל יכול. גם זו וגם זו, מכרסמת ביכולתו של חשוד לעשות שימוש בזכויות היסוד שלו, זכות השתיקה וזכות ההיוועצות; הראשונה- משום שרוחו נשברה וחושי טומטמו; והשנייה- משום שאישיותו הצטמקה ויכולתו הנפשית כלתה ואיננה.

גם כאן, אין לשכוח: כל חקירה- וככל שמדובר בעבירה חמורה ומורכבת יותר לדברים משנה תוקף- כרוכה, מטבע הדברים, ביצירת מועקה ומצוקה נפשית אצל החשוד. ברם, מועקה ומצוקה תולדת חקירה הוגנת וסבירה לחוד, ומועקה ומצוקה תולדת נקיטה באמצעים בלתי הוגנים לחוד. הראשונים "נסבלים" בלית ברירה והודיה הנמסרת על רקע קיומם אינה נפסלת; האחרים- נפסדים, פסולים ופוסלים כל הודיה הנמסרת בעקבות נקיטה בהם.

השאלה היא, כמובן היכן הוא קו הגבול בין הוגן וסביר לבלתי הוגן ונפסד. כאמור, הפסיקה נותנת בידינו

לעניין זה אמות מידה בסיסיות לבחינת התנהגותו של החוקר; ומכוחן נקבעת סבירותם והגינותם של האמצעים הפסיכולוגיים שנקט בהם החוקר... (שם בעמודים 68-69).

שם בעמוד 70 כב' הש' קדמי כותב באשר לתנאי מעצר:

"תנאי מעצר גרועים, יכולים להביא לדחיית קבילותה של הודאה... גם מבלי שניתן ליחס לחוקרים התנהגות פסולה" במובן זה שהם יצרו תנאים גרועים במתכוון. די לעניין זה בכך שהחוקרים ערים ומודעים להשלכה של תנאי המעצר- הגרועים- בכל הקשור לשבירת רוחו של הנחקר.

גם החזקה במעצר כשלעצמה של רקע האשמה חמורה, עשויה להיחשב, בנסיבות מתאימות, בסיס לטענה של הפעלת לחץ נפשי פסול - ...".

כב' השופט קדמי הביא מע"פ 1520/97 בו נדחתה הטענה בדבר מסירת הודאה מאונס "לא הוכח שהופעל על המערער לחץ חיצוני שמקורו בחוקרים ומותר להניח שהלחץ שפעל על המערער אם בכלל היה לחץ פנימי שנבע מתחושתו, כי המיט על ראשה של וגם על ראשו שלו אסון כבד..." (שם, בעמ' 71).

4. בע"פ 7951/98 ואח' ג'ון ולנסיה ואח' נ' מ"י, (5.4.01), כב' בית המשפט קבע: "... ובלשון ע"פ 636/77 שמעון לוי נ' מ"י, פד"י ל"ב 3, 774 769: ברור שכל נאשם אשר נחקר כחשוד בביצוע עבירה נמצא על-ידי עצם החקירה במצב של לחץ ומתח נפשי, במיוחד כשהוא נתון במעצר, והחלטתו להודות בעבירה המיוחסת לו היא לא פעם תוצאה של שיקולים שונים וביניהם ציפיה שההודאה תביא לו טובות הנאה שונות, כגון - הקלה בעונש בבוא העת, שחרור ממעצר, קיצור הליכים ומניעת עינויי דין ועוד... השאלה שלפנינו איננה מה היו המניעים שבגללם מסר המערער את ההודאה, אלא אם הופעלו אמצעים פסולים על-ידי אנשי המשטרה, כדי להביא את המערער למתן הודאה...".

מהכלל אל הפרט - דיון והכרעה:

1. גרסת הנאשם היתה כי לאחר שהודע לו דבר מעצרו על ידי פקד זוהר, הוא התרסק מבחינה נפשית, ומבחינתו ובלשונו "אין מצב שאני נכנס למעצר, אין דבר כזה" (עמ' 81, רישא). הנאשם טען כי במצבו היה מסוכן מאד להיכנס למעצר בשל השימוש שלו בסמים בעבר, ובשל סכנה לחשיפה לסמים. משכך, לדבריו, אמר לחוקר "אני בוכה, באמת בכיתי שם. אמרתי לו תקשיב אין מצב שאני נכנס למעצר, מה אפשר לעשות, מה שאפשר לעשות תגיד לי". לדבריו, החוקר השיב לו "תקשיב, אתה תגיד לי מה הקשר של אחיך למחסן, מי הבעלים של המחסן, אנחנו יודעים שזה אחיך דודו, ואיך שרון בתמונה ומה עושה אח של שרון, תגיד לנו את כל זה ונעשה מאמץ גדול לשחרר אותך. זה מה שנאמר לי" (עמ' 81).

2. הנאשם טען ובלשונו "זה כמו אני אתן לכם הכל מה שאתם רוצים לדעת וכל מה שאתם רוצים לשמוע אני אתן לכם...", (עמ' 81, ש' 11 - 12).

3. בדיעבד כאמור הנאשם לא שוחרר ממעצרו לאחר שמסר את אמרתו הנוספת, היא המוצגת/4. למחרת היום נערך

עימות בין הנאשם לבין חשוד אחר, כפי שתועד במוצג ת/5. הנאשם מסר את גרסתו גם במהלך העימות, יתר על כן, הנאשם דיבר על לבו של אדם נוסף, קרי, שי, אשר השתתף בעימות, שיודה.

4. הנאשם הסביר את התנהלותו באופן שהוא האמין לשוטרים שהוא ישוחרר עובר להגעתו לבית המשפט, ובלשונו "מה שקרה אחרי זה, אחרי החקירה, יצאו כולם החוצה ואני נשארתי שם בחדר החקירות. כשהם חזרו אומר לי תשמע בגלל שהשעה כל כך מאוחרת לא מתאפשר לנו לא לעצור אותך, תעביר הלילה במעצר ונשלוף אותך לפני המשפט... " (שם, עמ' 83, ש' 17 - 19), והנאשם אמר כי הוא האמין לשוטרים והמשיך לשתף פעולה, קרי, למחרת היום בעימות.

5. במהלך עדותו בבית המשפט נשאל הנאשם מדוע בנסיבות בהן, ובלשונו, הוא היה מוכן לתת את ראשו של אחיו על מגש, הוא לא השיב לכל השאלות אותן נשאל אלא רק לחלק מהשאלות. הנאשם השיב שהוא לא יכול היה להמציא סיפור לגבי כל השאלות שנשאל, והיו שאלות שנשאל שסבר שאם ישיב יראה הדבר כאילו מצוץ מהאצבע (עמ' 90, ש' 1).

6. באשר לעובדה שבשעות הבוקר, עובר למועד בו הובא לידיעתו שבכוונת המשטרה לעצרו, הן בתגובה לחשד כפי שעולה מדוח העיכוב, המוצג ת/2, שם צויין כי הנאשם מסר פרטים לגבי מעשיו במקום, והשיב "אני עובד במקום". הן באשר לאמרתו, המוצג ת/3, שם מסר הנאשם, בין השאר, פרטים לגבי הפעילות הקשורה למוצר פרינגלס. כמו גם מסר פרטים לגבי הבעלות על העסק, לפי מיטב ידיעתו. השיב הנאשם, באשר למוצר פרינגלס, כי אפשרי שעמד לידם והיתה איזו שהיא בקשה (עמ' 92, ש' 11 - 13). כמו גם טען בהמשך שבאשר למוצר פרינגלס אמר את האמת, והדבר לא נבע מהלחץ שישחררו אותו (עמ' 94, ש' 8 - 9). ובאשר לשאלה מדוע עובר למועד בו נאמר לו שהוא עצור, הוא מסר שהוא משער שאחיו הבעלים של המקום, השיב כי באותו רגע לא היה לו אכפת לומר דברים שמסכנים את אחיו (עמ' 92, ש' 28 - 29).

7. באשר לטענה שגם במהלך העימות הנאשם דייק באשר לחלקו של שי בארוע, גם בנסיבות בהן הוא חפץ מאד להשתחרר ממעצר, ולא אמר ששי מחק תאריכים, ולא אמר ששי מילא שמן, או הביא שמן, או נהג (עמ' 93, סיפא), לא היה לנאשם הסבר. הנאשם טען כי הוא אינו זוכר.

8. השוטרים כפרו מכל וכל בטענות הנאשם טענו כי אין בדבריו ממש וכי לא הובטח לו מאומה.

א. השוטר אמסלם אשר עיכב את הנאשם וחקר אותו, ציין כי הוא רשם את דבריו של הנאשם כפי שנאמרו על ידי הנאשם.

שלא כגרסתו של הנאשם בבית המשפט, לפיה הנאשם מסר כי את דבריו באמרותיו אמר מתוך לחץ, בשל חששו ממעצרו, בעת שעוכב הנאשם במקום הארוע ובטרם הובא לידיעתו שהוא יעצר, מסר כאמור לעיל, כי הוא עובד במקום.

העד אמסלם הבהיר כי הוא רשם כל מה שהנאשם אמר. כמו כן הבהיר העד אמסלם שהוא אינו זוכר אם הנאשם נלחץ או לא נלחץ (עמ' 52). יחד עם זאת, טען העד כי במקרים רבים נאשמים מוסרים גרסה, בהמשך מוסרים גרסה נוספת, וקיימים מקרים, ששוטרים אומרים לחשוד שאם הוא יספר את האמת בית משפט מתחשב הואיל והוא חוסך מזמנו של בית המשפט. כמו כן אישר העד שהנאשם ביקש שייעו לו במידת האפשר. עם זאת, העד מסר כי הנאשם מסר את גרסתו באופן חופשי ומרצון טוב, החקירה היתה שגרתית ביותר ולא היה משהו חריג. לא היה בכי ולא היה לחץ. ואם

הנאשם היה בוכה הדבר היה נרשם באמרתו או במזכר (עמ' 41). הנאשם רצה לומר את האמת ולהתוודות ואין הוא בוחן כליות ולב (עמ' 41). כמו כן מסר שהאמרה נמסרה מרצון טוב וחופשי ללא דבר חריג, ואם היה ארוע חריג הדבר היה מצויין בעדות או במזכר. ובאשר לשאלה אם הופעל על הנאשם לחץ והוא הודה הואיל והיה עצור והבין שאם הוא מודה הוא ישוחרר, השיב העד כי הוא לא נכנס לנבכי נשמתו של האיש. הנאשם מסר מה שמסר, הוא רצה לספר את האמת. בעדות הראשונה הוא לא רצה לומר את האמת, ובעדות השניה רצה לספר את האמת, וסיפר את חלקו ואת חלקם של אחרים. לא הובטח לו מאומה ואין הוא מוסמך להבטיח דבר (עמ' 42 - 43).

גם לענין העימות ציין כי הנאשם אמר את דבריו מרצונו הטוב והחופשי, ובסיומו של העימות מסר על חלקו במילוי השמן והדבש, בעת ששי הכחיש את הדברים. הנאשם מסר גם מהו חלקו של שי. גם במהלך העימות לא היה דבר חריג, והנאשם אמר את שאמר מרצונו הטוב והחופשי (עמ' 42). העד מסר כי הנאשם רצה להתוודות על מה שעשה.

כאמור, העד דבק בכך שבשום שלב לא הובטח לנאשם מאומה, וכאמור לעיל מסר כי אין הוא מוסמך להבטיח לנאשם הבטחות (עמ' 43).

עם זאת, העד אישר שהנאשם אמר שהוא מבקש שיעזרו לו (עמ' 49), וגם אמר שיש לו ילדים קטנים בבית, והוא התחנך שישחררו אותו, ואמר שהוא מתחרט וכי הוא רק רצה לעבוד ולהתפרנס (עמ' 50). יחד עם זאת, העד מסר כי סדר הדברים היה שהנאשם קודם מסר את הגרסה לגבי שלושת המוצרים, ובאשר לחלקו ובאשר לחלקם של האחרים, ורק לאחר מכן ביקש שיעזרו לו (עמ' 51).

ב. גם מעדותה של גב' מיכל לוי אשר גבתה את עדותו של הנאשם ביום 30.11.10, עלה כי החשוד הוזרר כחוק, נרשמו באמרתו כל דבריו, ולא היה בחקירתו דבר חריג. החקירה התנהלה בצורה שלווה ורגועה, הנאשם היה משוחרר בערבות בעת חקירתו. הנאשם אמר לה שהוא לא מעונין להמשיך לבצע עימותים, ולכששאלה אותו לעילה בגינה אינו מעונין להמשיך ולבצע עימותים, כמו גם אם פנה אליו מי מהמעורבים או הוא איים, הנאשם מסר את העילה בגינה הוא לא היה מוכן לבצע עימותים. הנאשם מסר כי הואיל והוא נרקומן לשעבר והוא תשע שנים נקי מסמים, הדבר מלחיץ אותו, והוא לא רוצה לחזור לזה. הנאשם הדגיש למה הוא בעצם שינה את דעתו (עמ' 33). עם זאת, העדה מסרה שהנאשם הדגיש בפניה מרצונו הטוב והחופשי שכל מה שהוא מסר לחוקר אמסלם זאת אמת, והדבר נאמר מיוזמתו (עמ' 33, ש' 18 - 22).

העדה מסרה כי לא הופעל על הנאשם כל אמצעי לחץ (עמ' 31), וכי חקירתו התנהלה בצורה "הכי רגועה, שגרתית, קשובה" (עמ' 31, ש' 5). טענה כי אין קשר בין הטענה שהנאשם אמר בהודעתו דברים לא מרצון טוב וחופשי לבין המציאות (עמ' 31, ש' 4), ושבה והדגישה כי החקירה התנהלה בצורה הכי שגרתית שאפשר והנאשם מסר בצורה מאד רגועה שהוא במצב של לחץ, מפחד לחזור להשתמש, ולא יקח את הסיכון, ולכן הוא לא מוכן לעימותים, ואמר את דבריו בטון רגוע, בצורה נינוחה ושגרתית לחלוטין (עמ' 36 סיפא).

ג. באשר לחוקר פקד זוהר שוקר, העד מסר כי הנאשם שוחרר ברגע שחלפו העילות שבגינן הוא נעצר, וברגע שהובטחו התנאים של אי שיבוש חקירה ואי יצירת קשר עם מעורבים אחרים. העד מסר כי לא היה משהו מיוחד לגבי התנהגות הנאשם ואם היה משהו רלוונטי הוא היה רושם זאת (עמ' 64, ש' 11 - 14).

באשר לטענה לפיה הופעל על הנאשם לחץ או הובטחו לו הבטחות, טען העד כי לא הובטחו לנאשם הבטחות. מסר כי

נחקרים רבים נלחצים ממעמד החקירה אולם במקרה הנדון לא זכור לו משהו מיוחד ובוודאי לא הובטחו הבטחות (עמ' 64, ש' 15 - 18).

באשר לטענה לפיה מועד המעצר ומועד השחרור נבע כחלק מאמצעי לא לגיטימי להוציא מהנאשם הודאה, השיב העד "אם זה היה נכון בעצם מה שהוא מסר ובעקבות מה שמסר החלטתי לשחררו אז הייתי משחררו באותו יום אם הטענה הזו נכונה, אבל אין קשר בין מה שהוא מסר, אין קשר בין התוכן לבין ההחלטה למעצר" (עמ' 64, ש' 20 - 22).

כמו כן, מסר העד כי הנאשם נעצר בגין העילות אשר נרשמו באסמכתא למעצר (עמ' 66, עמ' 69), ובהמשך שוחרר כשחלפו העילות שבגינן הוחלט לעצרו (עמ' 64, עמ' 70).

העד לא זכר שהנאשם, לאחר שהודע לו על דבר מעצרו, כפי שנטען "התפרק" ואמר שאינו יכול להיות במעצר משום שהוא נקי מסמים כבר תשע שנים ואם הוא יחזור למעצר הוא יכול למעוד לשימוש וביקש שלא לעצור אותו, ואמר "הוא מוכן לעשות הכל להגיד הכל רק אל תעצרו אותו".

העד מסר כי לא זכור לו דבר כזה, ואם היה דבר הזה הדבר היה מתועד (עמ' 70, ש' 27 - 30). כמו כן, טען כי אם הנאשם היה אומר ברגע הראיון שהוא מוכן להגיד הכל, לעשות הכל, רק שישוחרר ולא יוכנס למעצר כי הוא בסכנה למעידה בשימוש בסם והוא נגמל מסמים, תשע שנים נקי, והוא מפחד שיקרה לו משהו, הוא לא יעמוד בזה, הדבר היה מתועד ולא זכור לו דבר כזה (עמ' 71, ש' 26 - 30).

9. לאחר ששמעתי את דברי השוטרים אל מול דברי הנאשם ועיינתי באמרות הנאשם, מקובלים עלי דברי השוטרים החוקרים, לפיהם לא הובטח לנאשם מאומה, לא נאמר לו שהוא ישוחרר אם הוא ימסור פרטים על אחיו או על אחרים, וכי מעצרו של הנאשם ושחרורו היו בגין שיקולים ענייניים בלבד, ותו לא, ולא על מנת ללחוץ על הנאשם.

עדות השוטרים הותירה בעיני רושם אמין. השוטרים שללו באופן מוחלט כי הבטיחו לנאשם דבר מה.

10. על פי ההלכה הפסוקה (ראו ע"פ 7951/98 ולנסיה נ' מדינת ישראל) "**ברור שכל נאשם אשר נחקר כחשוד בביצוע עבירה נמצא על-ידי עצם החקירה במצב של לחץ ומתח נפשי, במיוחד כשהוא נתון במעצר, והחלטתו להודות בעבירה המיוחסת לו היא לא פעם תוצאה של שיקולים שונים וביניהם ציפיה שהודאה תביא לו טובות הנאה שונות... השאלה... איננה מה היו המניעים שבגללם מסר המערער את ההודאה, אלא אם הופעלו אמצעים פסולים על-ידי אנשי המשטרה כדי להביא את המערער למתן הודאה**". כך גם במקרה שלפני, על"י לשקול לא את המניעים שבגינם מסר הנאשם את אימרתו והודאתו, אלא אם הופעלו אמצעים פסולים ע"י החוקרים שהביאו אותו למתן ההודאה.

אינני סבורה כי במקרה הנדון הופעלו אמצעים פסולים שיש בהם כדי לפגוע בזכותו של הנחקר - הנאשם ויש בהם כדי להוביל לפסילתה של ההודאה. אינני סבורה כי הופעלו אמצעי חקירה בלתי חוקיים אשר נועדו לשבור את רוחו של הנחקר - הנאשם וליצור בלבו תחושה של חוסר אונים, אמצעים אשר כרסמו ביכולתו לעשות שימוש בזכויות היסוד שלו, לרבות זכות השתיקה.

אני מעדיפה את דברי החוקרים אשר שללו את גרסת הנאשם.

11. זאת ועוד, עיון באימרות הנאשם מלמד כי אין ממש בדבריו. מלכתחילה, בטרם נעצר, במקום בו בוצע החיפוש, בדוח העיכוב טען הנאשם כי הוא עובד במקום, ולא טען כי בא למקום ביום הארוע מספר דקות לפני שהמשטרה הגיעה לבצע את החיפוש, כפי שטען בהמשך.

באמרתו הראשונה בטרם נעצר, המוצג שסומן כ- 3/ת, מסר הנאשם פרטים לרבות לגבי אחיו.

מסר את מעשיו במקום, טען כי בעל העסק הוא חושב שהוא אחיו, ואחרים עובדים במקום.

מסר כי הוא מאמין שאחרים שכירים כמוהו.

בהמשך באמרתו אשר סומנה כמוצג ת/4, מסר פרטים נוספים לרבות את מספר הימים בהם עבד במהלך השבועיים עובר למעצרו. לרבות את חלקו של אחיו. לרבות את חלקם של אחרים. לרבות פרטים מדויקים כיצד מולאו הבקבוקים, כיצד פעלו האנשים במקום, לרבות פרטים מאד מדויקים לגבי המיכלים מהם מילאו את הדבש והשמן. הנאשם לא מסר פרטים לגבי חומרי הניקוי והטמפונים. הנאשם טען כי הוא לא יודע פרטים הואיל והוא לא התעסק עם פריטים אלה. כמו כן לא מסר פרטים לגבי מקור הסחורה שהגיעה למחסן, ולא מסר פרטים לגבי בעל רכב הפג'ארו. הנאשם מסר כי הוא מתחרט ומבקש עזרה. בקשת העזרה נתבקשה אך ורק לאחר שהנאשם מסר את כל הפרטים.

12. דוח העימות אף הוא מלמד על כך שהדברים שמסר הנאשם נמסרו מרצון טוב וחופשי.

הנאשם דייק בחלקו של שי. שי, בעת שהנאשם אמר במהלך העימות "אני מילאתי דבש ושמן ושי מידי פעם בא לעזור במילוי של הדבש והשמן", אישר הדברים שמסר הנאשם, מחד גיסא, והנאשם, מאידך גיסא, לא אמר לשי שלא היו דברים מעולם, בעת ששי, כאמור, אישר את דברי הנאשם.

13. משמע הנאשם מסר הן במהלך מסירת אמרתו והן במהלך העימות פרטים אשר היו בידיעתו ואשר ארעו בפועל, הנאשם לא מסר דברים שלא היו בידיעתו, הנאשם דייק באשר לחלקם של האחרים. הנאשם לא התנהל כפי שמצופה ממי שאומר הכל, כך בלשונו, רק על מנת לרצות את חוקריו.

14. זאת ועוד, באמרתו מיום 30.11 הבהיר הנאשם באופן גלוי וברור מדוע הוא לא מוכן לבצע עימותים נוספים, מסר על עברו ועל תחושותיו, מסר מיזמתו כי הוא סיפר אמת באימרותיו לחוקר אמסלם ולא רצה להוסיף מאומה.

15. לאור האמור, מצאתי כי עולים אותות אמת מהאמרות. מצאתי כי הדבר מלמד על כך שהנאשם מסר באמרותיו הודאה מרצונו הטוב והחופשי ולא מסר בהודאתו פרטים אשר אודותם לא היה באפשרותו למסור מחוסר ידיעה. לא מצאתי כי עלה מהחומר שהובא לפני ראייה ללחץ או לכפיה של מי מהחוקרים כלפי הנאשם. הנאשם לא תמך את טענותיו בראיות חיצוניות, והסברי הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט אינם משכנעים.

16. סוף דבר, טענת הנאשם לפיה אמרותיו נמסרו שלא מרצון טוב וחופשי, נדחית.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ד, 10/07/14 במעמד הנוכחים.